

Tænk som Beethoven – Video med Helga Zepp-LaRouche den 1. februar 2020

Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, talte om hvor meget det haster med at genopdage Ludwig van Beethovens genialitet i år, 250-årsdagen for hans fødsel, for at løse de store kriser verden står overfor. Som hun udtrykte det i en nylig artikel: "Hvor ellers, bortset fra i klassisk musik, kan man styrke og uddybe den passion, der er nødvendig for at se ud over ens egne bekymringer, og for at håndtere de store udfordringer for menneskeheden?" Læs Zepp-LaRouches artikel, der gennemhuller argumenterne fra dem der i øjeblikket handler for at ødelægge Beethoven og selve skønheden.

Her er et afskrift på engelsk af videoen:

DENNIS SPEED: My name is Dennis Speed. We have a very special presentation for today. There will be much time to discuss all sorts of matters of political importance, but certainly after this past week, one thing that can be said for certain about the United States and the rest of the world as well, is that a new standard of truth is required of us and of humanity as a whole. Humanity needs to act without the false need of catastrophe. Many times in history, people have been set in motion by something bad, only to then do something good. We've seen that often to be the motivation for the necessity for war. We don't believe that that's a standard that humanity can afford. We think that humanity should try, for a change, to think like Beethoven. That was a theme of much of the life of Lyndon LaRouche, who is generally talked about as an economist and statesman and Presidential candidate and so forth. But most people are unaware of his work in music.

Recently a volume has been published, entitled Think Like Beethoven, which has a compilation of Mr. LaRouche's writings. I want to refer to something that he said as a way of introducing our speaker. This is in the essay called "What Is Music, Really?" This was actually a conversation that was transcribed in which the subtitle here is "The Principle of Music Is Love":

"The essential thing is love. Music is love. The principle of music is love, mankind's love of mankind. Of what mankind could be. And you want to do something that's beautiful in terms of what mankind's nature says. And if it isn't beautiful, you don't want to do it. You don't want ugly things! And the characteristic of the 20th century was ugly music. From the beginning it's ugly music. And the music has become uglier and uglier and uglier all the time. On every street, even in speaking. In writing. Also in smelling....

"That's the problem. Mankind tends toward the wrong standards of truth. It starts with the conception that mankind is an animal, and mankind is not an animal. When you start with saying that mankind is an animal, that's when all the trouble comes in. And the only way you can deal with music, really, is on the basis of love. The love of mankind and what mankind can do that is loving of mankind.

"Because the future is: You're all going to die. And what is the passion which corresponds, therefore, to mankind? Since everybody is going to die, what's the meaning of human life? Is it a fact? Not exactly. It's the creation of a more powerful capability of mankind by purging mankind of its own corruption. Extracting mankind into the freedom from corruption. And all practical measures to craft and improve the quality of art is crap, because they are not sincere. They don't correspond to some principle of the matter.

"And this is true: You see it in drama; you see it on the musical stage; you see it in performance of all kinds. The

beauty is creativity, per se. It's also the measure of what creativity is."

So today we're going to hear from the founder and chairman of the Schiller Institute, and I think that à proposition is going to be placed in front of us all. And I want to dare to anticipate that proposition by saying the following: The only way to celebrate the Beethoven year, this being the 250th birthday of Beethoven, is to do something that Beethoven would do. And we have an indication of what he would do today, from his opera called "Fidelio." I think you're going to be hearing a bit of this. Exonerating Lyndon LaRouche would be the kind of action that would indicate that we had actually understood how Beethoven thought. We would be doing what Beethoven would have done; thus indicating that we understood how Beethoven thought. The idea of the liberation of the human mind from its own shackles, is something that was addressed briefly by the President of the United States at Davos, when he referenced the idea of optimism and the great Dome of Florence. An idea which took 140 years to complete.

But it doesn't take 140 years to recognize the truth. And it shouldn't take more than a few months to exonerate Lyndon LaRouche. So, though I know that the topics may range widely in the case of the next speaker from I exactly indicated, I'm going to anticipate that she's certainly going to more than touch on that matter. So, it's always my honor and pleasure to present Helga Zepp-LaRouche, chairwoman of the Schiller Institute, and the founder of the Schiller Institute.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Let me welcome you, and I will try to talk about the subject which Dennis just announced. But let me situate it in a specific context. We just in the last couple of days had quite tumultuous events, where the impeachment drive against President Trump was finally defeated. He was acquitted, and he gave a rather jubilant press conference or meeting afterwards. So it is actually a moment in which one should reflect on that coup attempt, which first was done with

British intelligence, the intelligence community of the United States, the heads of intelligence of the Obama administration. If one would live in a different world, one would think, "Shouldn't it be the case that the Left opposes the CIA? Opposes the intelligence community? Shouldn't it be that the liberals somehow have a problem if there is a coup attempt against a sitting, elected President of the United States?"

Well, but we all found out that no such thing occurs. Neither the so-called Left – if it still exists – or the Left liberals had any problem with the fact that there was overwhelming evidence that the intelligence apparatus tried to make a coup by replacing the American Constitution, turning the American republic into a British parliamentarian system; which was emphasized by Dershowitz and others. So, why is that the case?

What my presentation, which is on Beethoven and the question of culture in general, I will investigate why this is. And you will be surprised, some of you naturally know the answer already, that this behavior of the Left and the left liberals in this entire process, is the result of a gigantic – and I really mean gigantic – brainwashing effort which people are not even aware anymore of why this is the case.

What has this to do with the Beethoven year? We have a full year now of many concerts around the world. Alone in Germany there are more than 1000 concerts performing Beethoven's music. When the first performances occurred, I had the fortune of listening one entire day in an Austrian/Swiss/German TV program to different Beethoven compositions. That is a luxury which you normally don't have, but if you do that, and you listen for an entire day to all the different pieces – the piano concertos, the symphonies, the Missa Solemnis, Fidelio, and many others – it has an incredible effect on you. Because you are being transformed with your mind and your emotions in a completely different universe.

So, it occurred to me that this Beethoven year was a perfect

opportunity, because it coincides with extremely important political and strategic decisions which have to take place. Namely, that we overcome geopolitics; that we go away from the danger of the world plunging into another World War, sleepwalking like in the First World War. That you have the absolute necessity to do what Trump set out to do in the 2016 campaign: Improve the relationship with Russia, with China. We have incredible dangers. So, it occurred to me that we should use the Beethoven year internationally to basically have many people participating in the listening of Beethoven, in the performing of Beethoven; in order to develop this unbelievable emotional strength which comes from great Classical music. And which comes more from Beethoven than from anybody else. Because it has been clear to me since a very long time, that we will politically only succeed if we combine our political efforts with a cultural renaissance of Classical music.

Now Schiller, in his Aesthetical Letters, which was his reaction to the failure and collapse of the French Revolution when the Jacobin Terror had taken over, and therefore the hopes of all republican circles in Europe that the French Revolution could replicate the American Revolution, were shattered. When that hope was shattered, and Schiller said at that time said, "A great moment had found a little people," because the objective conditions to have a change, to have an American-like Revolution were there. But that the subject of moral condition was lacking.

So Schiller then, in his Aesthetical Letters, said that he believed that any improvement in politics could only come from the moral improvement, the ennoblement of the individual. And I believe that is absolutely true. I have made that my own creed for the last half century. That only if individuals become better human beings, that they become more noble in their emotion, their thinking more great about humanity; only then can you move history forward. Schiller, in his Aesthetical Education Letters gave the answer, that it can

only be through great Classical art that that can be accomplished. Now, some people would argue, "No, what do we need Classical art for? We also have religion." And I'm not denying that also in religion there is the command to improve. There are other people arguing, "But why do you need Classical music? I don't know it; I don't like it; it's alien to me. Why don't we just concentrate on astronomy, looking at the stars? That is also having an ennobling effect." So, I'm not denying that either; and I don't think there is an exclusiveness between these three questions of Classical culture, religion, and astronomy. But it is great Classical art which does something very specific in order to favor the creative faculties of the mind.

Now Schiller, and also Lyn his entire life, proceeded from that assumption. As a matter of fact, all of Schiller's works – his poems, his dramas – were all characterized and driven by the idea that the result must be the ennoblement of the human being. And the quote you just heard from Dennis by Lyn really expresses the essence of Lyn's entire work as well. Schiller, Confucius, and some other great thinkers had this idea that the aesthetical education is doing that ennoblement. Because if the person sinks into a great painting of Leonardo da Vinci, or Rembrandt, or listens to a Schubert song, or listens to a beautifully performed American spiritual, then you forget about your greed, you forget about your selfishness. And while thinking in the creative composition you are engaging with, you become a little bit more like that yourself. The more you make that a habit, and the less you do selfish and greedy things in between, the more you become a better person.

Just in parentheses, I want to mention that Xi Jinping, the President of China, also has many times emphasized the need to have aesthetical education, especially of students, but also of all other age brackets of society. Because if people are educated aesthetically, they develop a more beautiful mind and a more beautiful soul. And that is the source of all great

works then again.

Now Trump said something just recently, namely that he wants to write an Executive Order that Federal buildings should no longer be modernist, but should be Classical. Hopefully he means Greek Classical and Renaissance Classical, and not Roman Classical, because these notions are sometimes not differentiated. But I think this is a very promising sign that first Trump talks about the Dome in Florence, now he talks about making buildings beautiful. So, we should continue on this road.

Beauty is intelligible. This is a very important point because it goes beyond opinion. People say what is my taste is my thing, and I have the right to find this beautiful, and you have another opinion. But I want to put a notion of beauty against that which is intelligible. It goes to the Italian question of the Golden Mean in Renaissance paintings and buildings, but it is also a standard of composition. It pertains to the famous debate between Schiller and Kant, where Kant in his Critique of Judgement said any arabesque which a painter throws against the wall is more beautiful than a piece of art where you can recognize the intention of the artist. Schiller got very upset about that, and wrote many of his aesthetical writings exactly to rebut this idea of Kant. He said there must be a notion borne out of reason of beauty, and then if the empirical performance and evidence conforms with that idea of reason, it is good, but not the other way around.

Since we are talking about Beethoven, and I recently wrote an open letter to defend Classical performance of Beethoven and I vowed that I would initiate a campaign to really end the acceptance of Classical music being destroyed by the modernists. And end the ugliness in music, which Lyn also did not like, as you previously heard.

I want to talk to you a little bit about "Fidelio," because this is an opera which is very dear to my heart, and it was

very dear to Lyn's heart. The two of us really thought it was our opera, for reasons which I will come to in a second. First of all, concerning the narrative of "Fidelio," it definitely is referring to real historical events. I think more research needs to be done, and if some of you, our listeners and audience, feel compelled to join in that, you are welcome. Because we have certain hints, but in the literature about the origins of the libretto of Beethoven's "Fidelio" there are different views. But I think a very probable hypothesis is that it pertains the arrest and imprisonment of the Marquis de Lafayette, who as you know, was a very much an ally of the American Revolution. And in that capacity, he drew the anger of the then-British Prime Minister, William Pitt, who put pressure on the Austrian emperor to put Lafayette in jail. And there he was for several years in a dungeon. He was then freed among other things, by the courageous intervention of his wife Adrienne, who joined him in the incarceration. And then because of an unbelievable international campaign involving many VIPs appealing to Emperor Franz, he finally was released. He was released in 1797, and only five months after that, the Frenchman Jean-Nicolas Bouilly published the libretto which Beethoven then used, called Leonore, or Married Love [Léonore, ou l'Amour Conjugal].

This is, as I said, very dear to my heart, because when Lyn was put in jail innocently by the Bush Sr. Administration, I launched something called Operation Florestan. Maybe you can show this picture [Fig. 1]. This was a situation where Lyn was put in jail by a combination of the British, the Bush apparatus, and also there were clearly some collaborations with certain Soviet forces. So, when you read this article, you have to see that in 1989, the [berlin] Wall had not yet fallen, the situation was still extremely tense between the Soviet Union and the West. [See EIR article: https://larouchepub.com/eiw/public/1989/eirv16n11-19890310/eirv16n11-19890310_022-operation_florestan_will_save_la.pdf] So, some of these things

have to be seen in the context in which they were written, but I think the setting of putting Lyn in jail innocently, deprived the American population from access to the most beautiful ideas probably ever written and thought in the history of the United States.

What we did with Operation Florestan was that we talked for about five years to thousands and thousands of VIPs. We had probably a couple of thousand signatures from sitting parliamentarians all over the world, from generals, from chiefs of staff, from bishops, from cardinals, from writers, from other notables. And we launched this campaign with the iédea that Operation Florestan, being modelled on the "Fidelio" opera and the example of Lafayette, that we would get Lyn out of jail. That was by no means certain because when Lyn was given this extremely harsh sentence, it was meant that he would die in jail. So, we launched this campaign.

Now I want to talk a little bit about the "Fidelio" to make clear why this is an absolute parallel to what happened to us. First of all, the actual narrative in the "Fidelio" opera is that Florestan is kept as a prisoner by Don Pizarro, a tyrant who basically keeps him there as a political prisoner because he fears that Florestan might reveal some very comprising truth about Pizarro. His wife, Leonore, dresses up as a man; she calls herself Fidelio. She gets hired by the dungeon guard, Rocco. And Rocco's daughter, Marzelline, falls in love with Fidelio who she thinks is a man, despite the fact that she has a fiancé, Jaquino. In the beginning of the opera, you hear now this beautiful quartet, for which I ask our singers to get ready. This is still at the very beginning of the setting. The four characters – Leonore, Rocco, Jaquino, and Marzelline – are all singing. The beauty about this quartet is that they all sing about their hopes, their inspirations, and they are all different. But despite the fact that they are all very different, the harmonious composition is one of the most beautiful examples of the art of Beethoven. Now, let's hear

"Mir ist so wunderbar."

[Quartet performed live]

Thank you very much. The reason why we have to do it like this is because neither YouTube nor the record companies allow you, because of copyright issues, to just use some of the performances. So, that's why we're doing it in a little bit of an improvised way; so please have an understanding that that's the reason why we have to do it that way. This was obviously well done, and extremely beautiful.

Now, after this development in the beginning, Pizarro comes to the dungeon to look at the prisoners, because he has learned that the minister wants to come to inspect things. He is his political enemy. And he is afraid the minister will meet Florestan, and then he could reveal these secrets. So, he wants Florestan to be killed. So, he tells Rocco to go to the dungeon and kill Florestan. Rocco does not want to do it, but then eventually he agrees to at least dig the grave, and have then the corpse of Florestan buried. So, he takes Fidelio with him, because it is heavy work and he is a little bit old. So, Leonore and Rocco go into the dungeon, and then Leonore asks Rocco that the prisoners should be allowed to see the light of day, because they are in the dark. Then comes the most beautiful chorus, the Prisoners' Chorus, which is very famous. If you don't have it in your ear, you should go home and listen to the whole opera; which you should do in any case.

So then, Florestan, who is struggling in the dark, who has fever, who is feeling horrible, has this beautiful vision that Leonore comes and he sees her as an angel. This again is one of the most beautiful arias you can imagine. So then, Leonore/Fidelio asks Rocco that he allows her to give the prisoner some bread and wine. And while doing that, she recognizes her husband. So, then Pizarro arrives, and he is already moving with the dagger to kill Florestan. Then Leonore throws herself between her husband and Pizarro and says you

have to first kill his wife. She threatens Pizarro with a pistol. At that point, the trumpets sound to announce the arrival of the minister. Then, basically the danger is over, and Florestan and Leonore embrace each other and then comes this unbelievable duet of joy, "O namenlose Freude!" While we are hearing this now as an audio, I want you to focus on the absolute beauty of the emotions – the joy, the limitless joy, the nameless joy which unites Leonore and Florestan. It is that emotion which is love; and it is that emotion which is pure joy. The same joy which Beethoven celebrates also in the Ninth Symphony in the Ode to Joy, especially the last movement when he talks about Schiller's Ode to Joy and this becomes the chorus.

So, let's now listen to the "O namenlose Freude!"

[Duet is played]

So after that, the minister opens all the dungeons; the prisoners come out and are free. He recognizes Florestan, his friend, then everybody joins in the great finale, the beautiful chorus, the so-called Heil chorus where they celebrate the love of mankind, the love between the two spouses, the absolute victory of freedom over tyranny, and what man can do if you have a good plan, there can be absolutely the defeat of all tyrants. This emotion, this idea that if you struggle for a good cause, and that you overcome all the difficulties that you arrive at this higher level of sublime feeling; this is expressed in this beautiful music. So, let's hear the "Heil sei dem Tag, Heil sei der Stunde" chorus clip.

[Chorus is played]

Well, this is only the beginning, and I would really urge you to listen to a very good performance of the entire Fidelio. There is a very beautiful one with Christa Ludwig and probably many others, but I really think you should take the time to

listen to the entire opera.

So, well, I had a very urgent need to go and see such an opera. It's a very personal thing, because as you know, in a few days it is one year since Lyn has passed away. And around the Christmas period, I just wanted really badly to see a performance of Florestan. And contrary to my normal habit when I look at the reviews and critiques before I go, which I have not done for a long time, because they are all bad generally. I just went to a performance in the Darmstadt Theatre without checking it out beforehand. And maybe it was a shock, but I think it was a healthy shock, because it was so absolutely terrible that I felt to write the open letter which I mentioned earlier, and which you may have read. [https://larouchepub.com/hzl/2020/4703-year_of_beethoven-hzl.html]

Because what this opera performance did was not only to apply Regietheater to the staging. Regietheater, as you know, is this terrible thing which was developed in the 1960s and has been used ad nauseum a zillion times since, where modern Regietheater would just take a Classical composition of Schiller or Shakespeare or some other Classical poet or dramatist, and put his own projection of what he thinks is relevant and how it should be interpreted. Then you have soldiers not dressed in historical costumes, but sitting on Harley Davidsons or being Nazi officers, just to project whatever the personal opinion of the director is. And normally they have at least one naked scene in it; they copulate on the stage. There were performances which were so ugly, actually pornographic. This has been going on for more than 50 years, so it's not exactly original. But until recently, this kind of Regietheater was limited to the staging, the words, but they never really attacked the music.

So what happened in this performance was, not only did they apply all the terrible elements of Regietheater – having film clips while people were singing, so it was completely chaotic

– but for the first time, they also changed the music. Namely this grand finale, of which you just hear two minutes of the beginning, and a modernist composer with the name of Annette Schlünz, who comes from the Eisler school tradition. This is this basically going to this whole idea of Brecht and Eisler that you also can have the Verfremdung [distancing] effect which is the idea that you should no longer allow the audience to identify with the people on the stage and become elevated; but you have to interrupt this identification every five seconds by a sound or a movie clip or something which interrupts this process; which makes it absolutely unbearable. So, this woman, Mrs. Schlünz, writes in the introduction to the program that she took this music of the final chorus, repeating a beat, then stopping suddenly, introducing alien sounds, have eight vocalists distributed in the audience who then all of a sudden get up, and if you are unhappy and one of these people stands behind you, you can have a heart attack. Then trumpets from the balconies. She described that she had the fantasy of sitting at the mixing console of the music studio, speeding up the music. That when the actual joy in the chorus is expressed, according to her it becomes like a jubalization machine; like children becoming completely hyper when they lose control of their emotions.

So obviously, this woman is completely unable emotionally to comprehend the sublime notions of the music expressed that we saw with the nameless joy, or the love between the couple, or the joy of the victory over tyranny. All of this is alien to them.

Now, where does this come from? Well, this comes all from a very sophisticated, extremely huge CIA operation called the Congress for Cultural Freedom. This was an operation in the postwar period which broke up as huge scandal in 1967. Just recently, there was an exhibition at the occasion of the 50th anniversary of the founding of this CCF in Berlin. There was an article in the Frankfurter Allgemeine Zeitung daily where

the author, in a very rare moment of honesty, says – the title of the article is “How One Steals the Big Words”; meaning freedom and so forth. He says: “The worrisome quintessence of what the CIA did is that they did not sponsor some sinister right-wing ideology, but they helped the left liberalism to become the hegemonic mainstream standard of intellectuals in the West today.” That is exactly what I referred to in the beginning. Why is it that the Left and the liberals are siding with the CIA against Trump and against being on the side of the coup? This is the result of this process.

How did the CCF work? Remember that we are soon celebrating the 75th anniversary of the end of World War II, where the United States and the Soviet Union fought together in the fight against Nazism. This was going very deep. You will have on the 26th of April in Thurgau at the Elbe, the celebration of when the American and Soviet soldiers met for the first time. This was a very emotional event. For the Russians, this goes extremely deep, because they lost in the Great Patriotic War [World War II] 27 million people. They have absolutely not forgotten that, and they feel, when they allowed for example the German unification in 1989, all the promises were given to them that NATO would never expand to the East, never to the borders of Russia. They feel a tremendous sense of betrayal. This is a whole other story, but going back to this unified fight between the Americans and the Soviet Union, this was the case when Franklin D Roosevelt was still President; who had unfortunately a very untimely death at the end of the Second World War. When Truman came in, this was a much smaller man, and we all have heard from Lyn that he said when he was in India, and he got the news, the soldiers around him were asking “what do you think this signifies?” And Lyn said, I think we just lost a great man for a very little man.

It was the little man Truman who succumbed to the influence of Churchill in the postwar period. Therefore, this great alliance between the Americans and the Soviets was then

replaced. Churchill announced in this famous Fulton, Missouri speech on March 5, 1946, where he announced practically what became the Cold War. That meant in the United States, elements of what Eisenhower would later call the military-industrial complex, which has turned in the meantime to what people mistakenly the Deep State, which is really the British subversion of the American intelligence services. They got more influence. In order to change the positive alliance between the Americans and the Soviets into a Cold War, and therefore a geopolitical confrontation, they thought that they had to change the axioms of thinking in the American people, but also in the European people. They had to change that which had allowed Franklin D. Roosevelt, who was after all very much anti-Wall Street, and they wanted to make sure that these values were absolutely replaced.

So in the United States, it was the attack on the tradition and heritage of Roosevelt, and in Europe it was especially that people thought they had to really destroy the roots of the people in their European Classical tradition. The CCF under the leadership of Allen Dulles and Frank Wisner, who at that time was the head of the Office of Policy Coordination in the State Department, were leading the effort. The CCF later was moved into the department for Covert Operations, and then proceeded to set up a huge cultural warfare in 35 countries. They set up 20 major cultural magazines; they controlled practically without exception all art exhibitions, concerts, who became a famous painter, who became a famous author or musician. Many of the people who cooperated with that were unaware of what they were part of; but some of them absolutely were aware.

The CCF was in continuation with the Frankfurt School, which had moved in the Second World War to exile in the United States. It was taken over by the U.S. intelligence services. One was Marcuse, another one was Theodore Adorno. Adorno explicitly said that it was now necessary to eliminate all

. In a piece called “Cultural Critique and Society” in 1949, he wrote that after the atrocity of Auschwitz, no one could write any poems anymore. He also had the absolutely insane idea that it was German idealism like that of Friedrich Schiller which would lead automatically to a radicalism and Nazism. So, that is something I really want to make a point for people to think. The image of man which is associated with the German Classical period, with the thinking of people like Lessing, Bach, Beethoven, Schiller, Humboldt, and many others, is an idea where man is principally good. Man is limitlessly perfectible. The aesthetic education allows for all potentialities in the human being to develop into a beautiful soul, into a beautiful mind, into genius. This idea of the potential of every human being to contribute through his or her self-perfection, to the common good of humanity is a very beautiful idea of man. And it has absolutely nothing to do with, and is the total opposite of what the Nazi ideology was, which was a blood and soil ideology. It was the racist idea that the Aryan race is superior to the colored races. That is what you find today in some people who say that China is the first time there is a threat coming from a non-Caucasian race to the West. Here you have it; that is Nazi ideology. I don't need to tell you who says these things.

Now, one component to understand the work of the CCF was that also the CIA at that time started the idea that it is OK to lie. That if you have a national security reason or whatever you call it to be such a reason, it allows you to just say whatever you want, and to put in the world all lies possible as long as you have creditable deniability and you can pull you neck out the situation later on. Remember, more recently, Bolton basically said that it is completely legitimate to lie for such reason.

Obviously, the question of how the Classical German culture, which was probably the most culturally advanced period in the history of mankind; and I want to debate that if somebody

wants to pick a fight. How did that end up in the pit of the 12 years of National Socialism, is obviously one of the most important questions. How does a great culture plunge into the depths of horrible things? This is a question which Americans had to go through in some recent administrations as well. How did the beautiful idea of the American Revolution turn into what was the policy of interventionist wars and everything we know? That transformation in Germany is a long story; a lot of things went into it. The Romantic movement which started maybe innocently as a literature movement, but became political and was taken over very quickly. The cultural pessimism which went with it; the destruction of the Classical forms through Romanticism; the actual cultural pessimism of people like Schopenhauer; Nietzsche; the different youth movements; the anti-technology youth movements before World War I. Then naturally, World War I, which was a long-orchestrated, British-steered event. The Versailles Treaty, which was completely unjust and could not function for a peace order. The Great Depression of 1929 and the beginning of the 1930s, and then finally World War II, and the takeover by the Nazis. But this is a long, complex story, with many factors going into it. A lot of manipulations. And the role of the British can be traced in many of these aspects.

So, I just say this: to say that the argument of Adorno, that it was German idealism that led to the Nazi atrocity, is just one of these absolute lies.

The CCF then proceeded to deliberately attack Classical music, Classical culture, Classical painting, Classical poetry. For example, they had an enormous repertoire. In 1952, they conducted a one-month music festival in Paris, which they called "Masterpieces of the 20th century," with more than 100 concerts, ballets, operas, and they introduced all the modernist composers, atonal music, 12-tone music, Arnold Schönberg, Alban Berg, Paul Hindemith, Claude Débussy, Benjamin Britten. Some of these are full-atonal, some are

mixed forms, but it was all meant to destroy the idea of Classical composition.

Why is this so absolutely bad? Because the idea that in a chromatic scale, all tones have an equal status, eliminates the possibility of the higher degrees of freedom, which you have if you have a polyphonic, harmonic contrapuntal composition, because it eliminates the possibility for ambiguity, for moving from one scale into another, of creating and fully exhausting a musical idea. It completely eliminates the idea of Motivführung [thorough composition], discussed so many times by Norbert Brainin, the first violinist of the Amadeus Quartet, in long, long beautiful discussions with Lyndon LaRouche: namely the idea that you have a musical idea – a poetical idea, put into music – and then, through thorough composition, you develop this, you exhaust the potential, and you come to a conclusion.

Now, that technique has been described, and should be studied, by Norbert Brainin in beautiful master classes he did with the Schiller Institute, for example, in Slovakia. Lyn has written in the book Dennis showed you in the beginning, Think Like Beethoven, how Joseph Haydn's music was developed then by Mozart in the Haydn Quartets, reaching the complexity of the late Beethoven Quartets.

Lyn has basically said that Beethoven's achievement in counterpoint, has never been approximated by any composer to date. I think I can absolutely agree. Lyn even said—and I know some people were upset when I mentioned this recently in a webcast—that Beethoven is the absolutely towering giant of all composers. People said, "What about Bach?" I'm not denying Bach. But I have a quote by Lyn where he says: "Beethoven marks an Everest, which dwarfs even Monteverdi, Bach, Mozart, Schumann and Brahms to be foothills." Now, I'm not deprecating these composers. I just want to say that Beethoven is in a completely different league of composition, by applying this method, really in the most advanced form.

Now, Lyn wrote, over 100 pieces on music, where in this book you only find some of them. Already in 1976, he wrote a piece called "Laughter, Music, and Creativity," which for Lyn was pretty much the same thing. He said that the 12-tone, or atonal music is a reactionary retreat led by dried-out 20th-century composers, who cannot compose. He again makes the argument, that the degrees of freedom are completely eliminated.

One important point, in my view, in this whole thing, is what the harmonic contrapuntal, polyphonic form of composition allows, it creates stress; it creates dissonance. But then, in a lawful way, in an expandable, lawful way, these stress moments get resolved, and you have the sense of completion. While in atonal and 12-tone music you have a lot of stress, for sure, but it's never resolved. The audience is left with a complete feeling of disarray. And, therefore, exactly what the purpose and beautiful function of great Classical music is—that it elevates the emotion, that it elevates the mind, makes mankind more noble—that is completely destroyed. The whole idea of aesthetical education is denied, it's opposed, it is meant to be made extinct. This is why this is such a devastating attack on this idea, that a moral improvement of the population can be accomplished.

What Lyn wrote in "What Is Music, Really?" which he gave as a talk on May 10, 2015, is that beauty is creativity per se, and the aim of it is to unleash the beauty of mankind. That was something that was absolutely known by many people. It was known by Confucius, who basically said that if you look at the music of a country, you can say what kind of state that country is in: whether it's disorganized, whether it's functioning, or not.

Now, if you apply that Confucian principle to the United States, or much of Europe today, you can say these countries don't function very well, because their music is, for the most part, pretty horrible. It was also what Albert Einstein, for

example, celebrated: Many times before he could continue working on his physical discoveries, he would play the violin, and put himself in that kind of a creative mindset.

That is why I think we cannot allow the destruction of Beethoven. This is why the defense of Classical music, of not allowing people to desecrate the greatest music ever written, that is why I wrote this appeal, asking not only all the lovers of Classical music in Germany, but actually all over the world, that we declare this Year of Beethoven, to be the end of the tolerance for ugliness.

I'm not saying we should forbid it. Let them have their atonal concerts. Let them have three people in the audience, because normal people really don't like that kind of music, but, let them have it. I'm not for banning it. I'm just saying they should not have the right to destroy the great compositions of the Classical composers, just because they cannot write any music themselves which is beautiful.

I also absolutely want to urge you, that the Beethoven Year must also be the year of the exoneration of Lyndon LaRouche. If you read what Lyn writes about music – it should be astonishing to anybody to find somebody who's a total politician, a statesman, an economist, a scientist, and that he would also have such unbelievable knowledge of music.

I can remember one time, when Lyn was talking with Norbert Brainin for two days, when he visited us at our farm, that after these two days, Norbert Brainin said: "This man knows more about music than I do." I absolutely can agree with that. Because Lyn knew not only the inner meanings of all the works, the historical periods, but he also knew especially what it meant to "play between the notes," to have a sense of the inner intention of the composers, and he could communicate that in the most beautiful way.

The fact that Lyn's ideas are being denied to the American

people, and to much of the world population, because of the unjust incarceration, because of the same apparatus which was behind the coup against Trump: I think that when President Trump said a few days ago, that one must guarantee that what happened to him, with Russiagate and with the coup attempt, must never happen again – well, there is one absolutely durable way how this will never happen again, and that is the exoneration of Lyndon LaRouche. Because, when that happens, it will become clear, that the apparatus of British infiltration of the U.S., of the idea to run the world as an empire based on the Anglo-American special relationship – which was put into place since Teddy Roosevelt, and which has been revived by many Presidents in the meantime – and that is the apparatus which tried to destroy the Presidency of President Trump.

So, if my husband is exonerated, for the sake of the beauty of his ideas, then a durable freedom in the United States, with the United States returning to be a republic, will be absolutely possible.

So, let's make the Year of Beethoven, the year of the exoneration of Lyndon LaRouche. [applause]

SPEED: Thank you very much, Helga. We'll go right to questions. I want to know whether we have a copy of A Manual on the Rudiments of Registration and Tuning. OK. If we don't have it, let me just mention something as we go to questions. Some people know that it was Lyn who commissioned the writing of A Manual on Registration and Tuning. John Sigerson was one of the co-writers of that. He's here. Also Renée Sigerson worked on it.

I cite this because perhaps John or Renée will say something about the occasion at which Lyn began to insist that the problem with the music he was hearing, was that it was incorrectly tuned. Many of us could not figure out what he was talking about. We knew there were different tunings, and we knew that the tuning at the Metropolitan Opera was high. But

he was insisting on something that then ended up being verified by Liliana Gorini, the leader of the LaRouche movement in Italy, one of our key members there. Working with her father on this, she went to the library and discovered a document involving Giuseppe Verdi having passed a law when he was a member of Parliament, legislating that the tuning should be at A=432, which was exactly what Lyn was talking about.

I don't tell this story to impress people. I tell it to say that there are some very fundamental matters that we want to get at with this. We don't want to avoid controversy, is what I'm trying to say. Because, by not avoiding the controversy around this question, for example, the issue of European culture which will be one thing I will be referring to in a minute—by not avoiding that, not avoiding the controversy around what's ugly, what "taste" is versus "good music"/ "bad music" – by not avoiding that, we might be able to reunify this nation. It's probably the only actual, efficient way to do it.

So, it's very important for us, in this discussion today, to take up all those questions – or begin the process of taking them up. I just wanted to say that, as we go to the questions. Again, I'll alternate with the questions here, and then I'll alternate with the questions that have been sent by email or YouTube, and so on.

Q: Hi Helga, this is Denise [ham]. I wanted to bring up the fact that in the Western world, in the United States, in particular, there is a war against children going on. In fact there is a book by that name and it was rewritten and updated, and 10 years later, it was *The War Against Children of Color: Psychiatry Targets Inner City Youth* [by Peter Breggin and Ginger Ross Breggin]. In this book it puts out the idea, that children as young as 5, 6, 7 years old, especially Black children living in poor areas, were targeted; and the idea was that they were going to grow up to be criminals, and they said this explicitly. And what did they do to stop this? They

brought in Ritalin and other mind-destroying drugs.

You can imagine, we know that the human brain is not completely developed until the 24th year of life. And you have at the age of 5, 6 and 7 children being put on Ritalin, so they are being destroyed.

Also, besides that, you have this newest thing in New Jersey, and I think across the country, is that children in middle schools are being taught about "gender issues," you know, "what sex are you?" This is destroying these children, confusing them, and it is mental rape – this is mental rape against children. Rather than having the idea of beauty, and music, of poetry, science being brought up in class – this is what you have. I would like you to address that and let us know what you think can be done about it. Thanks very much.

ZEPP-LAROUCHE: I think this is something which, if it's not corrected, will lead to the demise of the West. Because there is right now a huge campaign against China: That there is supposedly a fight of the systems, where the Chinese represent a threat to the value system of democracy, of human rights, of the liberal system of the West, and that that must be somehow contained and be defeated.

I can tell you that if we cannot, in the United States, or in Europe, for that matter, go back to a Classical education in science, in culture, and leave the trends you just described correctly, Denise – the absolute exposure to violence, through video games, the drugs; the addiction to digital overconsumption, children who are left by their parents and their environment to watch and play for hours and hours on their laptop, on their smartphone, on their Play Station, there are now many neurological studies which show, that when you do that, the synapses of the brain connect in a completely different way, and completely eliminate the possibility for truly creative work.

Now if you take that brain damage, which is caused by these phenomena, and also the whole idea of Ritalin, and the drug addiction, the violence – if you take all these factors together, I can tell you that our youth are not going to be an effective, competitive, or even equal, partner in the world community. Because the Asians are not doing that. I mean, sure there are some problems with the digital addiction in Asia as well.

But they are doing something we are not doing in the West, and that is, that they are reviving their 5,000-year-old ancient traditions in philosophy, painting, poetry, and are very proud to be some of the cradles of civilizations. They combine that idea of being based in the best tradition, with an absolute optimistic future orientation, which you see in terms of their ambitious programs for space colonization, for fusion research, and other breakthrough areas of knowledge.

So, I think that the West – I'm saying the "West," because things in the United States and Europe are similar in this respect – if we do not shape up and really go back to a universal education, in the tradition of Wilhelm von Humboldt, who was the co-thinker of Friedrich Schiller; and he was one of the pillars of the German Classical period, who by the way, was extremely influential in the education system of the United States throughout the 19th century, and he had this idea that you had to have as a goal of education, a harmonious person, by teaching in certain areas which are more suitable to this effect than others: namely the command of your own high language, in the best poetic expressions, that would mean Shakespeare and other great poets who have written in English; then the universal history, natural science, philosophy; and that would then lead to the idea of the development of all potentialities, which are embedded in each child.

That was the Humboldt system, which existed in Germany, at least in some form until 1970, when it was replaced by an education reform, which consciously threw out that idea. But

it is something which influenced every professor in the United States in the 19th century, who either studied in Germany or who studied with somebody who had been influenced by Humboldt. So there is an American tradition to connect to that. And I think that is what we have to fight for, because even if you don't agree that this is what should happen, I think if the West is not going back to its own best traditions, they will just be pushed into the corner of history, and will become completely irrelevant.

Now I know that in the United States there is right now a tremendous possibility, because President Trump announced in his State of the Union address that he wants to fight for the full funding of the Artemis program: If you want to have lots of children and young people become astronauts, space scientists, and work on this perspective, you have to have an education system which goes with it, and you have to transform a lot of the children who are now in the condition you are describing, and actually get them in such a better condition; which is why we need a space CCC program [FDR's Civilian Conservation Corps], which must absolutely focus on this unified, harmonized personality, because, as Krafft Ehricke said: It is never the technology which determines whether it's good or bad; it's always the human being, who uses the technology. So we have a tremendous job in front of us; I think the potential is absolutely there, but it needs a real studying of what must be such a humanist education. And I think this is what only our organization can bring into this fight.

Formand Tom Gillesbergs tale til Schiller Institutets konference i Paris

Jacques Cheminade, LaRouche-bevægelsens leder i Frankrig og fhv. præsidentkandidat, og Tom Gillesberg på en tidligere konference.

Den 4. februar 2020 organiserede det franske Schiller Institut et meget vellykket seminar i Paris med titlen: "Dialog mellem Kulturerne eller Handelskrig: Frankrig ved en skillevej." Tæt ved hundrede personer – kontakter, diplomater, foreninger, iværksættere og Kinaeksperter – fyldte lokalet på rådhuset i Paris' 5. arrondissement. Såvel Schiller Institutets internationale grundlægger og præsident Helga Zepp-LaRouche som formand for det danske Schiller Institut, Tom Gillesberg, sendte varme hilsner samt meddelelser til begivenheden.

Meddeelse fra Tom Gillesberg, formand for det Schiller Institutet i Danmark:

Jeg er ked af, at jeg på grund af sygdom ikke kan være med jer i dag, men her er nogle tanker jeg gerne vil dele med jer.

I Danmark, og i resten af Skandinavien, har vi gennem de sidste par år set en voksende kampagne i medierne – og med støtte fra efterretningstjenester og regeringsinstitutioner – for at dæmonisere Kina, i lighed med, hvad der igennem nogen tid har været tilfældet for Rusland. Presset kommer fra USA og deres kontrollanter i Storbritannien, og udøves ofte gennem "soft power" ved at sprede historier om Kina såvel som Rusland der skal vise, at de er diktaturer, som man virkelig ikke kan stole på. På det seneste er dette set i den massive kampagne imod at lade det kinesiske firma Huawei, verdens førende leverandør af G5-teknologi, leve op til det nye G5-netværk i Danmark og på Færøerne. Nogle prøver endda at bruge

udbruddet af en ny form for koronavirus i Wuhan som et eksempel på, hvordan Kina og dets indflydelse verden over bringer os alle i fare.

Derfor besluttede Schiller Instituttet i Danmark i 2017 at imødegå denne voksende fjendtliggørelse med et projekt for en "Dialog mellem Kulturerne". Sammen med venner, der var aktive i det dansk-russiske samfund, arrangerede vi en koncert, hvor vi havde klassisk musik og dans fra Rusland, Kina, Afrika, Indonesien og mange europæiske lande, for at vise, hvor berigede vi alle bliver ved at få adgang til alle disse andre nationers kultur. Kinas Kulturinstitut i København var også medsponsor, og arrangementet blev afholdt i det russiske Center for Videnskab og Kultur.

Konerten var en stor succes. Vi havde en fuldt pakket sal, og på trods af at vi fik ekstra stole bragt ind, var vi nødt til at afvise mange der kom. Publikum blev imponeret og bevæget af mangfoldigheden og skønheden af bidragene ved konerten. Især afsyngningen af en kinesisk folkesang af en kinesisk studerende sammen med Feride Istogu Gillesberg, vicepræsident for Schiller Instituttet i Danmark og hovedorganisator af begivenheden, betog publikum. Hvordan er det muligt, at en europæer kan synge på kinesisk og skabe så bevægende og smuk musik?

Siden dengang har vi haft yderligere to meget succesfulde koncerter, med fremtrædende og smuk deltagelse fra både russiske og kinesiske musikere, og musikere af høj kvalitet fra mange andre lande. Vi er blevet lovet, at den årlige koncert i 2020 kan finde sted i Kinas kulturcenters nyistandsatte faciliteter i København, som snart åbner.

Samtidigt har vi forsøgt at få information om Bælte- og Vej-Initiativet ud til offentligheden på enhver måde, vi kan. I København afholdt Schiller Instituttet et seminar sammen med 'Confucian Business Institute' ved CBS, og i Sverige har Schiller Instituttet samarbejdet om stiftelsen af BRIX, Bælte-

og Vej-Instituttet i Sverige. BRIX har afholdt en række seminarer med pån deltagelse fra akademikere og industrifolk, der er blevet adresseret i fællesskab af den kinesiske ambassadør og ledende medlemmer af BRIX og Schiller Institututtet. På samme tid har vi intervenereret i mange møder og diskussioner om Kina, der finder sted i Danmark og Sverige, for at sikre, at den rigtige historie om Bælte- og Vej-Initiativet – og nødvendigheden af at de vestlige landes aktivt deltager i dette store foretagende for menneskeheden – kommer ud, så de løgne og falske bagtalelser om det i ‘mainstream’ medierne bliver modsagt.

Som det ses med udbruddet af det nye koronavirus i Wuhan er der mange udfordringer, når man søger at løfte 1,4 milliarder mennesker ud af dyb fattigdom og at blive en moderne nation. På trods af fremragende nationalt lederskab, kan lokal inkompentence skabe store problemer. Men jeg er sikker på, at Kina vokser med udfordringen, og vi ser nu, at den kinesiske regering intet sparer for at besejre denne trussel imod menneskeheden bestående af sygdom og død.

Da den nationale regering først blev opmærksom på epidemien, handlede den hurtigt for at besejre den. Oplysninger om koronavirus blev hurtigt sendt ud over hele verden, og resten af verden kunne forsvare sig mod sygdommen på en måde, som den lokale regering i Wuhan undlod at gøre. Og forhåbentligt vil samarbejdet mellem Kina og medicinske forskningscentre i resten af verden snart føre til behandling og en vaccine. I mellemtiden yder Kina enorme menneskelige og økonomiske ofre for at få epidemien under kontrol, og udgør menneskehedens bolværk imod en verdensomspændende pandemi.

Forhåbentligt vil de enorme ressourcer, som nu indsættes i Kina, og med hjælp fra verdenssamfundet, bære frugt, og besejre den nye koronavirus. Og forhåbentlig bliver det et eksempel på, hvordan Kina og verden kan arbejde sammen om en endnu farligere dræber: fattigdom. Kina har vist, hvordan det har været muligt at løfte 850 millioner kinesere ud af dyb

fattigdom. Og med Bælte- og Vej-Initiativet har de igangsat det største udviklingsprojekt, som menneskeheden nogensinde har set. Vi behøver fuldt internationalt samarbejde for at sikre sejr over fattigdom overalt i verden, ved at anvende videnskabeligt og teknologisk fremskridt til først at etablere den nødvendige infrastruktur, og derefter den nødvendige industrielle udvikling, til at løfte hele menneskeheden ud af fattigdom.

Men hvis Danmark og andre vestlige lande skal deltage i disse, for menneskeheden nødvendige tiltag, må vi først besejre det mentale angreb, der finder sted imod befolkningens sindelag. Kina og Rusland er ikke vores fjender, men er vores vigtige samarbejdspartnere i sikringen af den bedst mulige fremtid for hele menneskeheden. Lad os derfor erstatte den kunstigt skabte frygt og splittelse med en dialog mellem kulturerne, og lad os alle deltage i Bælte- og Ve-Initiativet. Så vil vi se en verdensomspændende renæssance af de bedste bidrag fra alle de forskellige kulturer, og vi vil se en ekslosion af menneskelig kreativitet og udvikling, der ikke alene forvandler livet på Jorden, men også vores solsystem, og det der ligger derudover, når vi får ubegrænset billig energi på Jorden ved at høste helium-3 på Månen og bruge det til fusionsenergi, som kineserne har tænkt sig at gøre.

Se på ‘Verdens-Landbroen’. Dette er det levende billede af de smukke ord, som vi hører i Beethovens 9. symfoni:

Seid umschlungen, Millionen!
Diesen Kuss der ganzen Welt!
Brüder! über'm Sternenzelt
muss ein lieber Vater wohnen.

Vær omfavnede, millioner!
Dette kys til hele verden!
Brødre, over stjerneteltet
må der bo en kærlig far.

Og den kærlige far bliver realiseret gennem vores handlinger; mænds og kvinders handlinger for at forandre verden til det bedre.

Kinesisk nyhedsagentur Xinhua skriver om vores koncert “En Musikalsk Dialog mellem Kulturer”

31. januar 2020 – Vi har lige erfaret, at det kinesiske nyhedsagentur Xinhua skrev om vores koncert “En Musikalsk Dialog mellem Kulturer”, som fandt sted den 29. november 2019. Konerten blev arrangeret af Schiller Instituttet, Russisk-Dansk Dialog, Det Russiske Hus og Det Kinesiske Kulturcenter i København.

Her er et link til koncertsiden med videooptagelsen og programmet: EN MUSIKALSK DIALOG MELLEM KULTURER den 29. november 2019

Her er billeder og Google-oversættelser af dækning på:

1. Xinhuas hjemmesiden
2. MSN's kinesiske hjemmeside
3. www.dzwww.com fra Shandong, Konfutses hjemby.

I bunden findes den kinesiske tekst.

1. Xinhuanet:

Bælte og Vej koncert i København. Anmeldelse

Xinhua News Agency, København, den 29. november (Reporter Lin Jing) Koncernen "Bælte og Vej, Tvær-kulturel Dialogue" blev afholdt den 29. i det Russiske Videnskabs- og Teknologicenter i København, Danmark. Dusinvis af musikere fra Kina, Rusland, Polen, Danmark, Schweiz og andre lande præsenterede i fællesskab en "musikalsk fest", der kombinerede kinesiske og vestlige kulturer og multikulturel kollision.

ØøKoncerten blev arrangeret i fællesskab af Københavns Kinesiske Kulturcenter, det tyske Schiller-Institut og det Russiske Kultur- og Videnskabskulturcenter. Det viste charmen ved kunstnerisk fusion skabt af den multikulturelle kollision på Silkevejen, hvilket gjorde det muligt for publikum at sætte pris på essensen af Øøforskellige kulturer i øst og vest.

ØøDen indre mongolske folkesang "Hong Yan" udført af den kinesiske unge violinudøvende kunstner Zhang Kehan Øøog den polske pianist Dominic Wizjan erobrede publikets hjerter. Et russisk publikum sagde: "Jeg føler nostalgi i denne sang. Violinfortolkningen er så eufemistisk, lang, smuk og virkelig underholdende."

ØøDerudover fremførte det danske Confucius Conservatory of Music to kinesiske folkesange, "Dunhuang" og "Jiangnan Love Charm", så publikum kunne opleve de forskellige regionale skikker i det nordvestlige Kina og Jiangnan. Publikum rapporterede varm bifald og kaldte det endda "fremragende og smukt!"

ØøZhang Li, direktør for Københavns Kinesiske Kulturcenter, sagde, at dette er tredje år i træk, at der er afholdt en "interkulturel dialog" -koncert i Danmark. Københavns kinesiske kulturcenter er villig til at samarbejde med lokale kulturinstitutioner for at fremme udveksling og dialog mellem forskellige kulturer og fremme sund fornuft blandt folk.

2. MSN's kinesiske hjemmeside.

(XHDW) Interkulturel dialogkoncert i København

Den 29. november i København, Danmark, fremførte lærere og

studerende fra Confucius Conservatory of Denmark kinesisk folkemusik på koncerten "Belt og Vej, Tværkulturel Dialog". Konerten "Belt og Vej, Tværkulturel Dialog" blev afholdt den 29. i det russiske videnskabs- og teknologicenter i København. Dusinvis af musikere fra Kina, Rusland, Polen, Danmark, Schweiz og andre lande præsenterede i fællesskab en "musikalsk fest", der kombinerede kinesiske og vestlige kulturer og multikulturel kollision.

Foto af Xinhua News Agency reporter Lin Jing

3. www.dzwww.com, som er fra Shandong, Konfutses hjemby.

Teksten er den samme som den første artikel på Xinhuis hjemmeside.

Her er den kinesiske tekst:

新华社记者林静
2019-11-30 10:00:47 来源 新华社

新华社记者11月29日从中国“一带一路”建设29项实践案例报告会上获悉，“一带一路”倡议提出五年来，中国与沿线国家在基础设施互联互通、产能合作、贸易投资便利化等方面取得显著进展。

中国与“一带一路”沿线国家在基础设施互联互通方面取得显著进展。截至2018年底，中国已与43个“一带一路”沿线国家签署了双边政府间互联互通谅解备忘录。

中国与“一带一路”沿线国家在产能合作方面取得显著进展。中国企业在“一带一路”沿线国家建设了超过600个境外经贸合作区，为东道国创造了近11亿美元的税收和18万个就业岗位。

中国与“一带一路”沿线国家在贸易投资便利化方面取得显著进展。2018年，中国与“一带一路”沿线国家货物贸易总额达1.3万亿美元，同比增长10.4%；双向投资总额达1600多亿美元，同比增长14.1%。

中国与“一带一路”沿线国家在金融合作方面取得显著进展。截至2018年底，中国与“一带一路”沿线国家新设金融机构超过50家，为“一带一路”建设提供资金支持。

Dansk oversættelse: Grænsen for det rimelige er endegyldigt overskredet: Et åbent brev i Beethovenåret til dem, der holder af klassisk musik af Helga Zepp-LaRouche

Download (PDF, Unknown)

Om den manglende evne til at komponere musik.

Et åbent brev i Beethoven-året til de tyskere (og andre), der holder af klassisk musik:

*Menneskehedens værdighed er givet i jeres hånd, Bevar den!
Den synker med jer! Med jer vil den sig hæve.*

– Friedrich von Schiller

Det første man kan sige om opførelsen af Beethovens Fidelio på Staatstheater Darmstadt i en iscenesættelse af Georg Dittrich og en musikalsk bearbejdelse af finalen ved Anette Schlünz er: Den er mere end elendig. Fuldständig elendig ud fra et musikalsk, et kunstnerisk, et filosofisk og et menneskeligt synspunkt. I en lang række af stupide, smagløse, gentagne opførelser af regiteater, sådan som de er blevet fremført i over et halvt århundrede(!) – først indskrænket til teateret, men i nogle år også overført til operaen – var denne opførelse det absolutte lavmål.

Da Hans Neuenfels i sommeren 1966, som en 25 år gammel instruktør på teateret i Trier, lod et flyveblad omdele for at

annoncere den »første happening i Rheinland-Pfalz«, hvor han også fremsatte spørgsmålet: »Hvorfor misbruger De ikke småpiger?« var han helt i overensstemmelse med 68-ernes overbevisninger, sådan som man senest så det hos Cohn-Bendit. Siden da – efter 53 år – parrer forskellige nøgne mennesker, rockere, skizofrene eller nazi-klædte sig på scenerne og har med stor succes forvrænget de klassiske digteres og komponisters værker til ukendelighed. Originalitet er noget helt andet.

Darmstadt-teaterets Fidelio-opførelse præsenterer ikke blot et multimedie-miskmask af æstetiske smagløsheder, fremmedgørelseseffekter i Brechts stil og en overlejring af de musikalske scener i den første del med et lærred, der optager hele scenen, og hvorpå der projicerer billeder og filmudsnit, der skal illustrere den tidsmæssige baggrund for de otte opførsler, der har fundet sted fra 1805 til i dag. Det samlede indtryk er kaotisk, man får ondt af de sangere, der må syne imod dette sønderskårne flimmer, som for eksempel Leonore, der hele tiden må løbe rundt på scenen som en hovedløs høne.

Men den virkelige monstrøsitet finder sted i den anden del, hvor finalen, operaens storslæde frihedshymne, sønderhakkes af Anette Schlünz af kompositioner i den nye musikalske stil. Schlünz beskriver sine komponerede indskydelser på følgende måde i programhæftet:

»Lidt efter lidt opstår der sådant et »Heil-kor«, der delvist forstummer, eller hvor kun enkelte stemmer eller ord bliver stående. Flere gange radikaliserer jeg også Beethovens instrumentering for at forstærke hans ideer yderligere, eller jeg gentager enkelte takter og stopper så pludselig. Det var et meget stort ønske hos mig at indflette fremmede klange og indfarve

musikken forskellige steder. Den trumpetfanfare, der lyder allerede ved forestillingens begyndelse fra statsteaterets balkon, tager jeg op og udvider: Det er det signal, der giver tegn til opbrud. Enkelte instrumenter og musikere falder så at

sige ud af orkesterklangen og bringer derved noget nyt ind i den.

Ensemblestykket i F-dur – et fantastisk stykke musik med en ophøjethed og harmoni, som jeg ikke ville vove at røre ved – lader jeg derimod stå uberørt som en ædelsten. Det følgende mellemspil med min musik, hvor forskellige klange, inklusive otte kvindelige sangeres røster sendes ud i rummet, bryder Beethovens klangverden fuldstændigt op.«

Fra de maltrakterede tilskueres synspunkt havde Schlünz's indskudte brag, hvor sangerne og musikerne udbasunerede deres øredøvende larm midt blandt publikum og fra alle sider, ikke mere det ringeste med musik at gøre: Grænsen til legemsbeskadigelse var entydigt overskredet.

Hvor stærkt følelsesmæssigt forstyrret Schlünz er, fremgår tydeligt af hendes næste sætninger:

»Når jeg har lyttet, har jeg ofte forestillet mig, at jeg sad ved tangenterne på en mikserpult og skruede hastigheden yderligere op. Og der ville jeg ganske enkelt tillægge Beethoven den ide, at han under kompositionen næsten havde til hensigt at drive musikken over gevind. Det er en rigtig jubelmaskine! Det minder mig om børn, der overreagerer fuldstændig af begejstring, fordi de ikke ved, hvordan de skal styre deres følelser.«

Hvis der er noget der er overreageret her, så er det den ynkelihood, Schlünz demonstrerer her, hendes følelsesmæssige impotens til at begribe det ophøjede ved kærlighedens sejr mellem Leonore og Florestan. Endvidere kan hun øjensynligt ikke udstå denne storhed; hendes forestilling om at skru musikkens hastighed op ved hjælp af en mikserpult, er det samme ukontrollerede tab af besindelse, som Ibykus's mordere forråder sig selv med, efter at Erinyernes kor har påkaldt poesiens højere magt i teateret i Korinth. Små, tarveligt tænkende sind kan hverken udstå store ideer eller ophøjede

følelser.

Den storslæde finale i Fidelio, hvor Beethoven hylder tyranniets overvindelse ved modet i ægtefællernes kærlighed, er udtryk for den ædleste humanitet, hvor kærlighed, mod og frihedsvilje finder deres musikalske udtryk. I Leonores arie siges der forinden: »Jeg vakler ikke, vort ægteskabs kærlighedspligter styrker mig.« Beethoven valgte operaens stof: en vellykkede idealisering, i Schillers ånd, af en historisk begivenhed: markis de La Fayettes, Den amerikanske Frihedskrigs og de franske republikaneres helts, befrielse fra fangenskabet ved hans hustru Adrienne. Deri kommer Beethovens eget republikanske sindelag til udtryk, hvilket under datidens feudale strukturer og Napoleons felttog krævede personligt mod.

Sådanne dybt menneskelige følelser er ikke længere tilgængelige for det ødelagte følelsesliv hos Frankfurterskolens repræsentanter og den liberale tidsånd. Teaterinstruktøren Paul-Georg Dittrich sagde på afslørende vis i sit interview i programhæftet, at finalen forekommer ham »som en fejring, hvor man ikke engang ved, hvad der egentlig bliver fejret«. Selvom Dittrich og Schlünz ikke ved det, betyder dette under ingen omstændigheder, at de også har retten til at ødelægge denne tilgang for almindelige mennesker gennem dekonstruktionen af Beethovens komposition.

I ånden af Kongressen for Kulturel Frihed

Men præcis dette var fra begyndelsen hensigten med de forskellige strømninger, i hvis tradition Dittrich, Schlünz og hele Darmstadt-produktionen befinder sig – et sammensurium fra Adorno, Eisler-Brecht-skolen og Kongressen for Kulturel Frihed. Med et bemærkelsesværdigt stank af sandfærdig reportage, berettede FAZ den 12. november 2017 i artiklen »CIA og kulturen: Hvordan man stjæler de store ord« om en udstilling i forbindelse med det 50-årige jubilæum for skandalen, der i 1967 blev offentliggjort, at hele den gigantiske operation fra Kongressen for Kulturel Frihed var en

CIA-finansieret operation, der var en del af Den kolde Krig. Og dertil, for FAZ, den nærmest sensationelle tilståelse om det hele: »Den foruroligende pointe, at efterretningstjenesten ikke blot fremmede en ondskabsfuld reaktion, men at de derigennem hjalp med denne venstreliberalismes gennembrud, hvilket til den dag i dag har skabt de vestlige intellektuelles mainstream-standard.«

Darmstadts Fidelio-produktion er til en hvis grad endemorænen af denne proces. Det begyndte med forandringen af den amerikanske efterkrigspolitik. Efter Roosevelts utidige død, under hvis ledelse USA i 2. verdenskrig var allieret med Sovjetunionen i kampen mod fascismen, havnede den intellektuelt væsentlig mindre Truman hurtigt under Churchills indflydelse. Med sin berygtede Fulton-tale den 5. marts 1946 indledte han Den kolde Krig. Dermed fik forløberne til de elementer i det amerikanske sikkerhedsapparat, som Eisenhower, der refererede til dem som det militærindustrielle kompleks, advarede om, og som i dag ofte kaldes for den »dybe stat«, overhånden.

Den nu proklamerede kolde krig krævede, at de dybe følelser, der gennem krigsoplevelsen bandt amerikanere og russere sammen, og som fandt sit højdepunkt ved Elben i Torgau, måtte erstattes af anti-russiske følelser. Der måtte stilles et nyt fjendebillede op, og det samlede aksiomatiske tankesæt i befolkningen måtte forandres. For USA betød dette at forandre de grundantagelser, der havde bidraget til at støtte Roosevelts politik. For Europa, og specifikt for Tyskland, måtte den europæiske humanistiske kulturs rødder, som var den kulturelle identitet, der lå på den anden side af tolv års skrækherredømme, ødelægges, og erstattes gennem en konstruktion – dekonstruktionen af den klassiske kultur.

Instrumentet, der blev skabt til dette formål, var Kongressen for Kulturel Frihed (CCF), et gigantisk program af psykologisk krigsførelse, som udførtes af Allan Dulles' efterretningskredse under ledelse af Frank Wisner – den

datidige chef for udenrigsministeriets kontor for politisk koordination. Senere blev CCF flyttet til afdelingen for skjulte operationer. Operationen varede officielt fra 1950 til 1967, hvor New York Times, den 27. april 1967 offentliggjorde, at CCF var en CIA-operation – en afsløring der udviklede sig til det 20. århundredes største skandale. CCF var aktiv i 35 lande, udgav 20 magasiner, og faktisk talt styrede CIA hver eneste kunstudstilling og kulturel begivenhed. I Europa var der på dette tidspunkt så godt som ingen forfatter, musiker, maler, kritiker eller journalist, som ikke i en eller anden udstrækning stod i forbindelse med dette projekt – nogle gange bevidst, andre gange uden nogen som helst anelse.

Disse kulturprojekters orientering var i væsentlige træk de samme, som dem fra Frankfurterskolen, hvis ledende repræsentanter var i eksil i USA under den nationalsocialistiske periode, og var dér delvist hyret af den amerikanske efterretningstjeneste, som f.eks. Herbert Marcuse og andre. I hvert fald passede Frankfurterskolens syn perfekt i CCF's program. Theodor Adorno havde f.eks. den absurd og uvidende opfattelse, at Friedrich Schillers idealisme havde ført direkte til nationalsocialismen, fordi den havde indtaget et radikalt standpunkt. Derfor var det nødvendigt at fjerne skønheden fuldkommen fra kunsten. I sin afhandling »Kulturkritik og samfund«, skrevet i 1949, toppede hans misantropiske synspunkt i den ofte citerede sætning: »Efter Auschwitz er det barbarisk at skrive et digt.«

I Darmstadt er her heller ikke noget nyt under solen: I programhæftet til Fidelio-opførelsen udtrykker George Steiner præcis denne samme mening: »Er det muligt, at der i den klassiske humanisme selv, i sin tilbøjelighed til den abstrakte og æstetiske værdibedømmelse, findes et radikalt svigt? Er det muligt, at massemord og dennes ligegyldighed overfor det vederstyggelige, som hjalp nazismen på sin vej, ikke er civilisationens fjender eller negationer, men dennes hæslige, men naturlige, medskyldige?«

Hvad der her meget tydeligt udtrykkes, er præcis CCF's psykologiske krigsførelse, styret af CIA, som skulle udslukke den humanistiske identitet i den tyske befolkning til fordel for en anglo-amerikansk kulturel værdiskala.

Et spørgsmål om menneskesyn

For nu at understrege det en gang til: Der er ingen større modsigelse end den, der findes mellem humanismens ophøjede menneskesyn og den klassiske kunst og nationalsocialismens barbariske menneskesyn. Det klassiske menneskesyn betragter mennesket som principielt godt, som det eneste fornuftsbaserede væsen, der, gennem den æstetiske opdragelse, kan fuldkommengøre sit medfødte potentiale til et harmonisk hele, til en skøn karakter, som Wilhelm von Humboldt udtrykker dette. De klassiske kunstværker i digtningen, i billedkunsten og i musikken fejrer denne skønne menneskehed og er selv igen inspirationen for læsernes, tilskuernes og tilhørernes kreative evner.

I modsætning hertil er nationalsocialisternes menneskesyn, med dens 'blod-og-jord'-ideologi, baseret på en racistisk, chauvinistisk og socialdarwinistisk opfattelse af den »ariske« races overlegenhed. At hævde at der er en indre forbindelse mellem disse diametralt modsatte ideer, blot fordi begge fænomener – klassicismen og nationalsocialismen – fandt sted i Tyskland, er lige så absurd som at hævde, at den amerikanske forfatning direkte gav anledning til Bush- og Obama-administrationernes interventionskrige, eller at Jean d' Arcs (Jomfruen fra Orleans) overbevisninger var grundlaget for den franske kolonipolitik. Påstanden kom faktisk fra CIA's djævlekøkken, og har senest siden CCF's tid indeholdt sådanne »opskrifter« som »nødvendige løgne« og »urokkelige benægtelser«. I den seneste periode har verden igen været utsat for en rigelig dosis af dem i det igangværende kup mod præsident Trump, gennem den britiske efterretningstjeneste i samarbejde med den »Dybe Stat«.

Et af de vigtigste spørgsmål her, er spørgsmålet om, hvordan

det var muligt at gå fra de tyske klassikeres ideal til nazi-styrets afgrund. For at besvare det er man nødt til at overveje hele idéhistorien fra Romantikkens angreb på Klassicismen og den deraf afledte opløsning af den klassiske form, til starten af kulturpessimismen, der startede med den konservative revolution som reaktion på ideerne fra 1789 og den politiske genoprettelse [restoration] under Wiener-Kongressen, og frem til Schopenhauer og Nietzsche, ungdomsbevægelsen forud for Første Verdenskrig og endelig Første Verdenskrig og dens konsekvenser.

Fremkaldelsen af kulturpessimisme

Fremkaldelse af kulturpessimisme var også målet for diverse CCF-musikprojekter. I 1952 afholdt CCF en månedslang musikfestival i Paris med titlen: »Mesterværker i det 20. århundrede«, hvor over 100 symfonier, koncerter, operaer og balletter af mere end halvfjerd af det 20. århundredes komponister blev opført. Boston Symfoniorkester, der kom til at spille en ledende rolle i andre CCF-projekter, åbnede festivalen med en højst mærkværdig opførelse af Stravinskys »Sacre du Printemps« (»Forårsritual«). Andre stykker blev fremført af de »atonale« komponister som Arnold Schoenberg (en af Adornos lærere) og Alban Berg samt Paul Hindemith, Claude Debussy og Benjamin Britten, for blot at nævne nogle enkelte. Til udbredelse af atonal og tolvtонемusik fulgte yderligere konferencer i Prato og Rom, konferencer, som udelukkende blev tilegnet avantgardemusik. Ved alle disse velfinansierede begivenheder blev det taget for givet, at alle skulle foregive at nyde den hæslige musik.

Ved »Darmstadts Sommerkurser for Ny Musik«, der også blev støttet af den amerikanske militærregering og CCF, optrådte Schoenberg, Anton Webern og Béla Bartók. Foredragsholdere som Adorno, Olivier Messiaen og John Cage holdt foredrag om deres musikteori. I en officiel anmeldelse af disse kurser skrev Ralph Burns – leder af USA's militærregerings kontor for Kulturanliggender – »Review of Activity«:

»Der var generel enighed om, at meget af denne musik var værdiløs, og ville været bedst tjent med ikke at blive spillet. Overvægten af tolvtонемусик blev beklaget. En kritiker beskrev koncerterne som »en triumf for dilettanteri«.«

Pointen her er ikke at forhindre nogen i at komponere eller lytte til atonal eller tolvtонемусик eller andre former for avantgardemusik. Hver person har sin egen smag. Pointen er, at ideen om ligeværdighed af alle toner i den 'tempererede' kromatiske skala massigt begrænser de langt højere frihedsgrader, der flyder fra den polyfoniske, harmoniske og kontrapunktiske komposition, som den blev udviklet af Bach, Haydn, Mozart, Beethoven, Schubert, Schumann og Brahms. Det eliminerer tvetydigheden forbundet med noderne og forholdet mellem tonearterne og muligheden for harmonisk »forvekslinger«: »Motivführung« er en form for komposition, der ud fra en enkelt musikalsk idé udvikler yderligere temaer, bevægelser og til sidst hele kompositionen. Denne kompositionsteknik blev – som det blev uddybet og grundigt demonstreret i forskellige mesterklasser af Norbert Brainin, førsteviolinist i Amadeus-kvartetten – udviklet til højere kompleksitet og perfektion gennem værker som Haydns »russiske« kvartetter Op. 33, til Mozarts »Haydn«-kvartetter og derefter til Beethovens sene kvartetter.

I betragtning af de højder, som klassisk komposition opnåede med Beethoven, repræsenterer den såkaldte moderne musik – og der findes uden tvivl også gode moderne kompositioner – hvis den kaster disse principper ud af vinduet, en tilbagegang der kan sammenlignes med at reducere et anti-entropisk univers i stadig udvikling og med to billioner hidtil kendte galakser, til en flad Jord.

Klassisk musik forædler

Så godt som alle virkelig kreative mennesker, fra Confucius (Kongfutse) til Albert Einstein, anerkendte og brugte virkningerne af god eller klassisk musik til at fostre deres

egne kreative evner og befolkningens æstetiske uddannelse. Confucius bemærkede med rette, at et lands tilstand kan aflæses i kvaliteten af dens musik. Fordybelse i værkerne af de store klassiske komponister åbner op for den dybeste adgang til de kreative evner i menneskets sjæl og ånd. Hvor ellers, hvis ikke i klassisk musik, kan man styrke og uddybe den passion, der er nødvendig for at se ud over ens egne bekymringer og beskæftige sig med menneskehedens store spørgsmål? Eller hvor kan man uddanne den sensibilitet, der er nødvendig for at imødekomme Schillers krav, som det blev sagt i hans tale om universel historie:

»Der skal gløde en ædel længsel i os for, ud fra egne ressourcer, at tilføje vores bidrag til den rige arv af sandhed, moral og frihed, som vi har modtaget fra tidligere tider, og som rigt forøget skal overleveres til de kommende tidsalder; og til denne umådelige kæde, der snor sig gennem alle menneskets generationer, at fæstne vores egen flygtige eksistens.«

Det er netop denne følelsesmæssige kærlighed, som det kommer til udtryk i finalen af Fidelio, kærlighed til ens ægtefælle, kærlighed til menneskeheden og ideen om nødvendigheden af frihed, ideen om at udføre ens pligt med lidenskab og derved at blive frie, at Schiller definerer de ideelle kvaliteter af geniets smukke sjæl. Det er indbegrebet af hele klassicismens æstetiske metode og i særdeleshed Friedrich Schillers: »Det er gennem skønhed, at man opnår frihed.«

Det er imidlertid netop dette frihedsbegreb, som blev angrebet af tilhængere af det moderne regiteater, disharmonisk musik og postmoderne dekonstruktion, da det, snarere end frihed, går imod deres liberale forestilling om »frihed«.

Derfor dykker de uhæmmet ned i kassen med mølkugler og fremmedgørende effekter a lá Bertolt Brecht: afbrydelser, filmklip, bannere, kameraer, der rettes mod publikum osv., for at »chokere« seerne ud af deres vante lytte- og tænkevaner.

Hvad der kom ud af det i Darmstadt var en blanding af »Clockwork Orange« (den voldsomme [filmiske] gru fra Stanley Kubrick, ledsaget af Beethovens niende symfoni), og så popstjernen Helene Fischers intellektuelle dybde. Når Helene Fischer iført et rødt latex-antræk og med orgastiske bevægelser skriger sin sang ud, »Can you feel the love tonight?« til et betaget publikum, er det omtrent lige så subtilt, som hvis spørgsmålet »rører det dig?« skulle lyse op på scenen med store neonbogstaver under hele finalen af Fidelio. Instruktøren Dittrich mener naturligvis, at det intellektuelt udfordrede publikum skal vækkes med en vognstang. Dertil kom så det tidlige nævnte bombardement af øredøvende støj fra instrumentalisterne og kormedlemmerne spredt rundt omkring i operahuset.

Publikum udtrykte sin taknemmelighed med en pligtskyldig mini-applaus. Hvis målet med iscenesættelsen var at indkalde publikum til politisk handling i suet eller at udbrede moderne musik til et »bredere publikum« (Dittrich), må man i begge tilfælde sige: Missionen mislykkedes. Den (for tysktalende) velkendte »Hurz«-sketch fra Hape Kerkeling (tysk komiker f. 1964, red.) beskriver ganske passende reaktionen fra de fleste tilskuere, der tilsyneladende gennem alt for lang tid er blevet vænnet til de uhyrlige krav fra regiteater og CCF's kulturkrig, som stadig pågår.

Endelig er det på sin plads med et citat fra Alma Deutscher, der virkelig kan komponere: »Hvis verden er så grim, hvorfor skal vi så gøre den endnu grimmere med grim musik?«

Før eksemplet med Annette Schlünz efterfølges og andre klassiske musikkompositioner »skændes« i Hans Neuenfels ånd, bør denne anmeldelse tjene til at starte en debat i Beethovenåret om, hvordan man kan forsvere klassikerne mod sådanne overgreb.

Fejring af Beethovenåret

Dette Beethovenår, som vil byde på opførelser af mange af

mesterens kompositioner, ikke kun i Tyskland, men over hele verden, giver os en vidunderlig mulighed for at huske på vores bedre kulturelle tradition i Tyskland, til at modstå det moralske forfald i de forgangne årtier, og til, ved bevidst at lytte til Beethovens musik, at finde den indre styrke i os selv, til at levendegøre vores egen kreativitet.

Verden befinder sig nu midt i en epokegørende forandring, hvor æraen domineret af de atlantiske lande klart er ved at slutte, og hvor fokus for udvikling skifter til Asien, hvor der er mange nationer og folk, som er meget stolte af deres civilisationer, og som nærer deres klassiske kultur. Nogle af disse civilisationer er mere end 5.000 år gamle. Hvis Europa har noget at bidrage med i en humanistisk ånd til at forme det nye paradigme, der fremkommer i verden, er det vores højkultur fra renæssancen og klassicismen.

Mange videnskabsmænd, kunstnere og folk over hele verden, der sætter pris på Tyskland, har i nogen tid undret sig over, hvad der er galt med tyskerne, siden de har distanceret sig så meget fra at være et folk af digtere og tænkere. Hvis vi tillader Beethovenåret at blive spoleret, vil Tyskland sandsynligvis blive afskrevet for altid som en kultiveret nation.

Yderligere diskussion om dette emne er nødvendig og hilses velkommen.

Skriv din kommentar til: si@schillerinstitut.dk

Del gerne artiklen:

www.schillerinstitut.dk/si/2020/01/beethoven-fidelio-artikel/

Læs også: 'Alle mennesker bliver brødre':

Den årtierlange kamp for Beethovens niende Symfoni, af Michelle Rasmussen

Her er den engelske udgave af Helga Zepp-LaRouches artikel:

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Her er den oprindelige tyske udgave:

Von der Unfähigkeit, Musik zu komponieren

**Ein Offener Brief an die Klassikliehaber Deutschlands im Beethoven-Jahr:
Die Grenze des Zumutbaren ist endgültig überschritten!**

**Trump imødegår grønne
fascister i Davos med
renæssance-optimisme.
Schiller Instituttets
ugentlige webcast med Helga
Zepp-LaRouche d. 22 januar
2020**

Alt imens 190 milliardærer og deres lakajer i erhvervsliv og institutioner er forsamlet i Davos og presser på med en grøn fascistisk dagsorden, greb den amerikanske præsident Trump ind med et anderledes sæt af grundregler. Mens hans tale

fremprovokerede hysteri, hvor nogle beskyldte ham for "meningsløs optimisme", priste han Firenzes borgere, der handlede med fantasi og dristighed ved bygningen af den store kuppel – en bedrift, som Lyndon LaRouche ofte omtalte som et eksempel på ånden i menneskelig kreativitet og engagement i fremskridt, der resulterede i renæssancen – og understregede dermed atter, hvorfor oligarkiet er opsat på at afslutte hans præsidentskab.

Helga dækkede en række emner, fra krigsfaren til den stigende sandsynlighed for et økonomisk sammenbrud, og vendte tilbage til nødvendigheden af et hastetopmøde mellem de tre præsidenter som et skridt i retning af et nyt paradigme for at overvinde farerne. Hun opfordrede tilhørerne til at slutte sig til os for at ændre dagsordenen, med henblik på at bringe menneskeheden tilbage til videnskab og kultur for at imødegå krig og ødelæggelse. Udnyt muligheden i dette jubilæumsår for Beethoven til at opdage den sande skønhed i den menneskelige kultur.

Hele koncerten: EN MUSIKALSK DIALOG MELLEM KULTURER den 29. november

Se også en video trailer 6 min.:

Download (PDF, Unknown)

Arrangører: Schiller Instituttet, Russisk-Dansk Dialog,
Det Russiske Hus og Det Kinesiske Kulturcenter

EN MUSIKALSK DIALOG
MELLEM KULTURER

Gratis adgang
29. november 2019 kl. 19

Russisk Center for Videnskab og Kultur
Vester Voldgade 11, København, ved Rådhuspladsen

Medvirkende: Musikere fra Kina, Rusland, Albanien, Poland,
Sverige og Danmark (se billedet)

Også: DANMARK: SCHILLER INSTITUTTETS KOR

I en tid, hvor der er alt for meget politisk splid i verden, og verdens lande i stedet burde arbejde sammen om menneskehedens fælles mål, er det ekstra vigtigt, at vi på alle måder bygger bro mellem verdens nationer og de mange forskelligartede kulturer. Når vi oplever det skønne i andre kulturer, skaber det gensidig forståelse og et grundlag for samarbejde og fred. Klassisk kunst er derfor en vigtig nøgle til en sådan dialog mellem kulturer, og det er grunden til, at vi afholder denne koncert!

Info: 25 12 50 33, 53 57 00 51
si@schillerinstitut.dk

**Video og afskrift: Fejring af
Berlin murens fald og**

Friedrich Schillers fødselsdag. Konference i NYC med Helga Zepp-LaRouche som hovedtaler den 11. november 2019 (på engelsk)

A Three-Fold Anniversary

Address by Helga Zepp-LaRouche (Se afskriftet nedenunder)

Excerpt from video: "The Lost Chance of 1989"

Schubert/Schiller: Die Hoffnung

Michelle Erin, soprano – Margaret Greenspan, piano – Elliot
Greenspan, speaker

Schubert/Schiller: An Emma

John Sigerson, tenor – Margaret Greenspan, piano

Shakespeare: Luciana's Monologue from Comedy of Errors, Act 3,
Scene 2

Leah DeGruchy

Max Caspar on Kepler as a Philosophical Mind

John Sigerson

Schiller: "Die Teilung der Erde"

Frank Mathis

Schubert/Schober: "An die Musik"

Lisa Bryce, soprano – Richard Cordova, piano

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Alle fire paneller: Schiller Instituttets konference i Tyskland forener folk med god vilje til at skabe et nyt paradigme

Panel 2:

Panel 3:

Panel 4:

Den 17. nov. (EIRNS) – To begivenheder i den forgangne uge demonstrerer de to modsatrettede fremtider, som menneskeheden står overfor i dag. I Washington er den skandaløse og selvklart svigagtige rigsretsundersøgelse, der ledes af demokraterne og de korrupte efterretningsfolk og embedsmænd, som sidder tilbage efter George Bush' og Barack Obamas mislykkede præsidentskaber – alt imens de keder de fleste amerikanere, ude af stand til så meget som at nævne hvilken forbrydelse der undersøges – ikke desto mindre en farlig fortsættelse af kupforsøget mod USA's præsident; et kupforsøg, der hidrører fra den britiske efterretningsstjeneste og deres nynazistiske allierede i den tidligere ukrainske regering. Med mindre dette kup afværges, vil det så godt som givet føre til verdenskrig på kort sigt. Samtidigt afholdtes Schiller Instituttets internationale konference med deltagelse af over 300 "nationale patrioter og verdensborgere" (som Schiller definerede ægte statsborgerskab). Under titlen: "The Future of

Humanity as a Creative Species in the Universe” (Menneskets Fremtid som Kreativ Art i Universet) var konferencen viet til mindet om Lyndon LaRouches levende ideer. Alt imens hovedtalen blev holdt af grundlægger og præsident for Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouche, inkluderede rækken af talere:

- * Wang Weidong, ministerrådgiver, direktør for handels- og handelsafdelingen ved den kinesiske ambassade i Tyskland, om ”Potentialet for den Nye Silkevej for Europa”;
- * Natalia Vitrenko, doktor i økonomisk videnskab, leder af det progressive socialistiske parti i Ukraine, tidligere parlamentsmedlem, Ukraine, om ”LaRouches Videnskab om Fysisk Økonomi som nøglen til at løse verdens problemer, Eurasien og Ukraine”;
- * Professor Andrei Ostrovskii, vicedirektør for Institut for Fjernøsten Studier ved Det Russiske Videnskabelige Akademi, om ”Rusland i det kinesiske Bælte-og Vejinitiativ: Muligheder og udsigter”;
- * Jozef Miklosko, tidligere vicepremierminister i Tjekkoslovakiet, om ”LaRouche og videnskab”;
- * Theo Mitchell, tidligere delstatssenator i South Carolina, om LaRouche, ”manden, der skulle have været præsident for De Forenede Stater”;
- * Nino Galloni, tidligere generaldirektør for budget- og arbejdsministerierne, Italien, om ”Fædreland, nation og stat som set af progressive katolikker og af Lyndon LaRouche.”

Der blev endvidere holdt taler af andre medlemmer og venner af Schiller Instituttet fra U.S.A. Grækenland, Frankrig, Irak og Libanon. En koncert med musik af Beethoven, Schumann og Schubert blev afholdt på den første aften af todages begivenheden; koncerten var viet til mindet om Lyndon LaRouche.

Fru Zepp-LaRouche indfangede i hendes bemærkninger de afgørende aspekter af hendes afdøde mands ideer, der er nødvendige for, at nutidens "verdensborgere" kan overvinde den permanente krigsførelse, kulturelle nedbrydning og det endelige sammenbrud af verdens finansielle system, som vi nu står overfor, og skabe et nyt paradigme baseret på en global renæssance af kunstnerisk og videnskabelig kreativitet:

"Det er absolut enestående for LaRouche, at han demonstrerer overgangen mellem relativistisk fysik og kreativiteten i det menneskelige sind som sådan, og forbindelsen mellem dette domæne og klassiske former for kunst og statsmandskunst. Lyn leverede rigeligt bevis for, at det alene er gennem klassiske former for poesi, drama og musik, at de åndsevner, der er i stand til at skabe gyldige hypoteser og nye indsigter i universets lovmæssighed, kan udvikles. Og hvorfor det er i musik, poesi og drama at de samme kampe mod reduktionistiske og deduktionistiske forestillinger må udkämpes, og hvorfor kvaliteten af metafor, ironi og Furtwänglers idé om at spille mellem noderne er så afgørende for at hæve sindet til denne højere riemannske tankemåde. Hermed følger opøvelsen af følelserne væk fra det sanselige og profane område, til niveauet for lidenskabelig kærlighed til menneskeheden (agape). Den oligarkiske samfundsmodel og dets menneskesyn reducerer individet til en skabning af hedonistiske ønsker og begær, hvilket gør det let manipulerbart og modtageligt for rollen som 'undersåt' for Thrasymachos' lov og orden'. Det er den kognitive oplevelse forbundet med klassiske former for komposition, der frigør individet ved at appellere til sindets skønhed og frigøre den form for "agapisk" kærlighed til menneskeheden, som er nødvendig for at vælge det Nye Paradigme for menneskeheden, der kan sætte en stopper for den privilegerede klasses snæversynede og onde stræben efter påståede geopolitiske interesser på bekostning af de lavere klasser".

Program for Schiller Institutets Europæiske Konference d.

16.-17. november

Menneskehedens Fremtid som Kreativ Art i Universet

Lørdag d. 16. november

Panel 1: I en tid med strategiske omvæltninger: Vil Europa være i stand til at hjælpe med udformningen af det 'nye paradigme'?

- * Vi kan forme en ny æra for menneskeheden!: Helga Zepp-LaRouche, formand for Schiller Instituttet
- * Potentialet for den Nye Silkevej for Europa: Wang Weidong, ministerrådgiver, direktør for 'handelsdepartementet' ved den kinesiske ambassade i Tyskland
- * LaRouches videnskab om fysisk økonomi som nøglen til at løse verdens problemer, Eurasien og Ukraine: Natalia Vitrenko, doktor i økonomisk videnskab, leder af det Progressive socialistiske Parti i Ukraine, tidligere parlamentsmedlem, Ukraine
- * Ruslands deltagelse i det kinesiske "Ét Bælte Én Vej"-initiativ: Muligheder og fremtidsudsigter: Professor Andrei Ostrovskii, viceadministrerende direktør for Institut for Fjernøstenstudier ved Det Russiske Videnskabelige Akademi
- * Broforbindelserne mellem Italien-Tunesien og Italien-Albanien: Forbindelsen af Bælte- og Vejkorridorerne: Prof. Enzo Siviero, direktør, E-Campus Universitet, Italien; Næstformand i Réseau Méditerranéen des Ecoles d'Ingénieurs (Netværk af Ingeniører i Middelhavsområdet)
- * Udvikling af forbindelserne mellem Grækenland og 'Bæltet og Vejen': Leonidas Chrysanthopoulos, ambassadør, Grækenland, tidligere generalsekretær for Sortehavets Økonomiske Samarbejdsorganisation

* Pragmatisme versus ideologier: Alain Corvez, konsulent i international strategi, Frankrig

Panel 2: De grundlæggende videnskabelige spørgsmål vedrørende fremtiden og den ‘Nye Silkevej i rummet’

* Kan Europa spille en nøglerolle indenfor videnskaben: Jacques Cheminade, præsident for Solidarité et Progrès, tidligere [fransk] præsidentkandidat

* Månebyen: Næste skridt mod en ny æra for menneskeheden: Sébastien Drochon, formand for rumpolitik, det franske Schiller Institut

* LaRouches opdagelser: Uddannelse af en ny generation: Megan Beets og Jason Ross, Lyndon LaRouches “kælder-team”

* Til forsvar for afrikansk suverænitet: Diogène Senny, præsident for den Panafrikanske ‘Umoja’-Liga

Klassisk koncert: en hyldest til Lyndon LaRouche med værker af Beethoven, Schubert og Schumann

Søndag d. 17. november

Panel 3: Hvem er Lyndon LaRouche?

* Fornuftens magt: Den levende arv efter Lyndon LaRouche: Dennis Small, koordinator for Latinamerika ved Schiller Institutet

- * LaRouche og videnskab: Josef Miklosko, tidligere vicepremierminister i Tjekkoslovakiet
- * Manden der skulle have været USA's præsident: Theo Mitchell, tidligere statssenator i South Carolina
- * 'Fædreland, nation og stat' som set af progressive katolikker og af Lyndon LaRouche: Nino Galloni, tidligere generaldirektør for budget- og arbejdsministerierne, Italien
- * LaRouche, betydningen af Lyndon LaRouches ideer for den arabiske verden: Hussein Askary, Sydvestasien-koordinator for det Internationale Schiller Institut
- * LaRouche, et "florentinsk" sindelag: Claudio Giudici, formand, Uritaxi (Nationale Taxi Fagforening), Firenze, Italien
- * Lyndon LaRouches kamp for fred og udvikling i Libanon og Mellemøsten: Bassam El-Hachem, professor ved det libanesiske universitet, Beirut, Libanon
- * Hvor er Amerika på vej hen? LaRouches løsninger som vejen ud af kaos: Harley Schlanger, tidligere talmand for Lyndon LaRouche, bestyrelsesmedlem i Schiller Institutet

Panel 4: Skønhed og klassisk kunst som et 'kald' for menneskeheden: Den kulturelle silkevej

- * Nødvendigheden af en klassisk renæssance for ungdommen: Diane Sare, direktør for Manhattan Kor-projektet
- * LaRouche og harmonien mellem kunst og videnskab: Antonella Banaudi, Sopran og sanglærer, ekspert i Verdis kammertone
- * Sand frihed gennem ægte kunst: 'Negro Spirituals' enestående bidrag til klassisk boglig dannelses i Amerika: Elvira Green,

mezzosopran, 30-årigt medlem af Metropolitan Opera, grundlægger af Spirituel Renaissance Sangere i Greensboro/North Carolina, USA

Det Britiske Imperiums forræderi afsløret mens Trump gør skridt til et nyt paradigme med Rusland og Kina.

Den 14. juli (EIRNS) – Den undergravende rolle af britiske imperialistiske interesser bliver i stigende grad afsløret for verden. To store åbenbaringer alene i denne uge: For det første blev den tidlige britiske ambassadør i USA, Sir Kim Darroch, af sine egne rapporter til udenrigsministeriet, afsløret i at forsøge at undergrave den politik, som USA's præsident fører, alt imens at han arbejder for en "hændelse" i den Persiske Golf, hvor en amerikaner dræbes, og skylden skydes på Iran (en typisk britisk operation under 'falsk-flag', i lighed med den der blev udført af 'de Hvide Hjelme' i Syrien) for at tilsidesætte præsidentens afvisning af at gå i krig mod Iran.

For det andet gennemførte briterne en åbenlys handling af sørøveri ud for Gibraltar ved at beslaglægge et iransk olietankskib, hvorefter de iscenesatte en hændelse i Hormuzstrædet, hvor Iran fejlagtigt blev anklaget for til gengæld at forsøge at beslaglægge et britisk olietankskib. Som

rapporteret nedenfor var denne hændelse iscenesat af den britiske militære efterretningstjeneste, som [imidlertid] forfejlede sin hensigt, og nu er blevet afsløret som en svindel.

Siden mordet på Jack Kennedy og den britiske succes med at trække USA ind i en uamerikansk kolonial krig i Indokina, har det anglo-hollandske neoliberale finansielle system systematisk overtaget den amerikanske økonomi. Dette blev muliggjort ved at udnytte USA's fallit på grund af omkostningerne ved den folkemorderiske asiatiske krig og ved den kulturelle undergraving af en demoraliseret ungdomsgeneration gennem en 'ny opiumskrig', den anti-videnskabelige "miljø"-bevægelse, ledet af den kongelige familie, og udbredelsen af degenereret og grim "musik" for derved at nægte ungdommens adgang til skønheden i den klassiske musik og kultur. I stedet for den hamiltoniske politik med øremærket kredit, som indført under Roosevelts New Deal og under Kennedys rumprogram, og en udviklingspolitik for atomkraft/fusionsenergi, blev slagordene britisk "frihandel", "centralbankens uafhængighed" og lignende uamerikanske svindelnumre sat i stedet. Resultatet var spekulanters overtagelse af økonomien, outsourcing af vores industrier, legalisering af stoffer, hvilket medførte ødelæggelse af industri og infrastruktur og det moralske forfald der karakteriserer USA i dag, som det delvis dokumenteres i EIR's specialnummer: "The Bitter Truth of U.S. economic "Recovery" (Den bitre sandhed om USA's økonomiske opsving). "Intet mindre end en tilbagevenden til Hamiltons politik – ikke kun i USA, men i forbindelse med de store eurasiske kulturer – Rusland, Kina og Indien – som foreslået af Lyndon LaRouches 'fire love' og hans ide om et Nyt Bretton Woods – kan stoppe sammenbruddet af de vestlige økonomier og faren for global krig.

Præsident Donald Trump har taget små, men dramatiske skridt til at forfægte sit personlige lederskab og bryde med "etablissementet i Washington", som har forvandlet begge

politiske partier til spytslikkere for britisk imperialistisk politik med permanent krigsførelse og ”fri markedsdiktatur” af London og Wall Streets finansielle karteller. Han har taget skridt til at afslutte det sidste levn af Den kolde Krig i Korea; han forhandler en afslutning på den ”endeløse krig” i Afghanistan; han er begyndt at genoprette optimismen fra Kennedys rumprogram gennem hans Måne-Mars-mission; han har holdt venlige møder med lederne af Rusland, Kina og Indien (blandt andre) på sidenlinjen af G20 i Osaka, til stor rædsel for briterne og de neo-konservative i hans eget kabinet; han har opnået de absurde og destruktive ”anti-kulstof”-regler, der blev pålagt af Obama, og samtidig gjort gældende at ren luft og vand er det virkelige miljøproblem; han har gjort sig til talsmand for ”fair trade”-politik i modsætning til det neo-koloniale mantra om ”globalisering”.

Truslerne om krig og økonomisk disintegration eksisterer stadig trods disse små trin. Helga Zepp-LaRouche pegede i sin ugentlige webcast i lørdags på det centrale stridspunkt, der er involveret i at afslutte disse trusler og indlede et nyt paradigme for menneskeheden, ved at tage fat på forfaldet i borgernes moralske karakter, som præsenteret i Friedrich Schillers idé om den æstetiske uddannelse af mennesket. ”Det er absolut nødvendigt,” sagde Zepp-LaRouche, ”at den moralske opbygning af menneskeheden går hånd i hånd med videnskabelige og teknologiske fremskridt, fordi videnskab og teknologi alene ikke har svaret på spørgsmålet om menneskets moralske adfærd.” ”Det er den æstetiske uddannelse, indflydelsen af stor kunst, klassisk musik, klassisk poesi og de andre klassiske kunststørter, som har denne forædlende virkning på mennesket, og derfor må disse to ting absolut gå sammen.”

Schiller Instituttet vil den 20. juli fejre 50-årsdagen for menneskehedens landing på Månen med begivenheder på Manhattan og andre steder rundt omkring i verden med både videnskabelige og musikalske præsentationer, der også fejrer Lyndon LaRouches grundlæggende princip om, at den kreative proces inden for

kunst og videnskab er en og samme.

Lyndon LaRouches triumf, 1922-2019

Hovedtale og afsluttende bemærkninger af Helga Zepp- LaRouche

Dennis Speed: På vegne af Schiller Institutet vil vi gerne byde velkommen til alle, der er her i dag, og byde velkommen til jer, som er samlet rundt omkring i USA og forskellige steder i verden. Vi har kaldt denne dag og denne mindehøjtidelighed for "Lyndon LaRouches Triumf". I virkeligheden er denne historie imidlertid fortællingen om to menneskers sejr. Den 12. oktober 1988 – for over 30 år siden – på Tysklands Kempinski Hotel, et år før Berlinmuren faldt, sagde Lyndon LaRouche til et forbløffet pressekorps: "Jeg kan forsikre jer for, at det jeg nu fremlægger for Jer vedrørende udsigten til Tysklands genforening er et forslag, som vil blive studeret nøje af de relevante kredse inden for etablissementet i USA. Mange vil i dag være enige om, at tiden – under de rette omstændigheder – er inde til de indledende skridt imod genforeningen af Tyskland med en klar udsigt til, at Berlin kan genoptage sin rolle som hovedstad." Lidt over et år senere, den 9. november 1989, faldt Berlinmuren. Den 3. oktober 1990 blev Tyskland genforenet, Berlin skulle atter blive hovedstaden. Inden for de timer der fulgte umiddelbart

efter den 9. november, skitserede Lyndon LaRouche, der på daværende tidspunkt sad i fængsel, så den politik som nu går under forskellige navne i Verden, Den nye Silkevej, Bælte- og Vejinitiativet, og Schiller Instituttet ville rejse til de tidlige Warszawa Pakt-lande, og til Rusland og Kina for at tale for denne idé. Verden kom til at kende denne idé som en ny dialog mellem civilisationer, i modsætning til det der blev kaldt "civilisationernes sammenstød". Som med personen Florestan, i Beethovens opera {Fidelio}, havde LaRouche vovet at tale sandheden, og hans belønning var at blive länket gennem hans fængsling. Og som med Florestan og Fidelio, førte Helga Zepp-LaRouche, grundlæggeren og lederen af Schiller Instituttet, gennem sin utrættelige promovering af 'Den nye Silkevej', og hvad der nu hedder 'Verdens-Landbroen', gennem sin udformning af 'dialogen mellem civilisationer' og gennem sin hengivelse til 'frihedspoeten' Friedrich Schiller, den vellykkede kampagne for at befri Lyndon LaRouche fra fængsel. I dag er Lyndon LaRouches triumf mulig på grund af hende. Det er mig en ære, som altid, at introducere Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet. [stående bifald]

Helga Zepp-LaRouche: Dette er et enestående øjeblik i vores liv, hvor vi samles her for at mindes og ære min elskede Lyn. Lyn ændrede livet for de fleste af os, på den mest dybtgående måde. Og hvis vi spørger os selv: "Hvor ville jeg have været, hvis ikke for det utrolige privilegium at have mødt Lyn, vor tids mest kreative tænker?" Hvis man ser rundt i vores samfund i dag, ser man så mange liv, der spenderes dårligt, mennesker, der er fortapt i materiel grædighed, jagten på penge, genstande, underholdning – nogle er meget succesfulde. De tjener mange penge, men deres sjæl har allerede længe været spist op af mere begær. Mange er ikke så succesrige. De kan ikke få enderne til at mødes. For de fleste af os åbnede Lyn døren til en sand medmenneskelighed, personligt, og i utallige diskussioner han havde med mennesker i løbet af sit lange liv

bevægede han tusinder og efter tusinder af mennesker i USA, i Europa, i Afrika, i Asien og i Latinamerika. Han ændrede rent faktisk deres liv, og bevægede dem på en dybtgående måde... i de fleste lande på denne planet, på fem kontinenter. Lyn talte med mange grupper og enkeltpersoner... unge mennesker. Han oplyste fiskerne i Peru. Han fortalte skomagere i Italien om skomageri. Han talte med italienske lovgivere og lovgivere rundt om i verden. Han underviste iværksættere om fysisk økonomi. Han talte med fagforeninger, lærere, akademikere; verdens bedste musikere. Han åbnede døren til sandhed og viden for mange, mange mennesker. Og mange af dem sagde, at Lyn vidste mere om deres fagområde end dem, eksperterne selv, og at han var i stand til at ændre retningen i deres tænkning. Lyns eksistens er et mirakel. Han trodsede alle hindringer for forfægtelsen af sit mægtige intellekt. Som ung følte han sig som en "grim ælling", som ikke ville passe ind i det banale miljø, der omgav ham. Men allerede som ung havde han den indre styrke til at afvise enhver intellektuel korruption. Lyn tilføjede imidlertid noget til det talent: Han havde en, for de fleste mennesker, ubegribelig intellektuel omhyggelighed og stringens. Han var virkelig en sandhedssøgende person, en universel tænker, der indtog og tilføjede noget til næsten alle relevante grundlæggende vidensområder: naturvidenskaben, klassisk musik, poesi, historie, og den store Norbert Brainin sagde, efter to dage med meget intensive diskussioner: "Denne mand kender så meget mere til musik, end jeg gør". Man kunne sige det samme om Lyns viden om historie, den amerikanske historie, Sovjetunionens historie, om Afrika, om den europæiske filosofi. Og på alle disse områder, og jeg har sikkert glemt halvdelen af dem, gjorde han enestående opdagelser og tilføjede kvalitative gennembrud i dem. Ud af al denne universelle viden udviklede han sin egen videnskab om fysisk økonomi, og det blev anerkendt af mange fremragende lærde i mange lande, at hans metode var den mest dybtgående inden for økonomi som sådan. Lyns motivation for sit arbejde var – og er – kærlighed til menneskeheden. Når han arbejdede på et projekt, arbejdede han i 20 timer om dagen, og han kunne

i sin bedste tider producere 60 til 80 sider med fodnoter, således at der ikke skulle ændres noget under redaktionen. Han kunne ikke fordrage tanken om at undertrykke folks potentiale, det være sig at de skulle leve i fattigdom, ligesom han ikke kunne fordrage ideen om fattigdom i udviklingslandene, og han begyndte at have imperialisme, som den form for regering der gør netop det imod mennesker. Men han kunne heller ikke klare undertrykkelsen gennem fejlagtige ideer om det fysiske univers love, fordi sådanne fejtagelser ville føre til selvdestruktion af kulturer og civilisationer. Jeg har aldrig set eller hørt om nogen, der var så aldeles fokuseret på de nødvendige forandringer i systemet af undertrykkelse, og så aldeles fokuseret på at erstatte det med sin egen vision om en mere menneskelig og smuk verden. Denne opfattelse gjorde det muligt for ham meget tidligt – i 60'erne – at erkende den ødelæggende fare, der lå i rock-sex-modkulturen. Og se på USA i dag med hensyn til den kultur. Hvis Lyn ville have været præsident – og det kunne han have været, fordi han var godt på vej i kampagnen i 1984, og Illinois-kampagnen i '86 – ville det aldrig være sket. Og havde det ikke været for operationerne udført af de neoliberale og det neokonservative etablissement, ville han have bragt verden i orden. Tænk på de ændringer, han allerede påbegyndte i den retning: Udviklingen af Latinamerika gennem sit samarbejde med López Portillo. Den smukke ide om at få bugt med fattigdom i Indien gennem sit arbejde med Indira Gandhi for en 40-årig udviklingsplan for subkontinentet. Han var i færd med at overvinde NATO's og Warszawa-pagtens militære blokke gennem sin ide om SDI (Strategic Defense Initiative –red.) , ideen om at gøre en ende på geopolitik og fortsætte med ideen om én menneskehed. Tænk over hvad der ville være sket, hvis hans opfattelse af at bruge SDI som drivkraft for videnskabelig udvikling og at bringe nye teknologier baseret på nye fysiske principper til udviklingslandene, den gigantiske teknologioverførsel, der gør det muligt for disse lande at springe fremad til de mest avancerede produktionsformer. Igennem flere årtier ville en lettelse af fattigdommen i Afrika, Asien og USA have fundet

sted. Man ville have haft universel uddannelse af ethvert barn, allerede i anden generation, og af den uddannede ungdom i udviklingssektoren. I USA ville man have haft en offentlig debat om de spørgsmål, som Lyn rejste i sin smukke tale i 1988 i Chicago på konferencen 'Food for Peace' (Mad for fred), med henblik på at gøre de afrikanske ørkener til en frodig have der er i stand til at producere mad nok til verdensbefolkningen. Der ville være en debat i USA, ikke om "Game of Thrones", men om Einsteins Generelle Relativitetsteori og universets love. Han ønskede af få musikere til at diskutere principperne for klassisk komposition, i traditionen der rækker fra Bach til Brahms. Han ville have fået forskere til at opnå en dyb forståelse af livets princip, hvor de ville have fundet en løsning og kur mod de fleste sygdomme. Kreativiteten i sig selv ville være den højeste værdi i samfundet, og alle ville opleve den intellektuelle glæde ved en ny international renæssance. Og vi, der arbejdede med Lyn, havde det privilegium at få en forsmag på hvad det betyder at leve i idéernes verden. Hvis Lyn var blevet præsident, ville denne renæssance-ånd være blevet den intellektuelt fremherskende magt over hele USA og i verden. USA er meget heldige at have sådan en person med et så smukt sind og en sådan profetisk vision. Lyn og jeg havde engang et møde med en biskop i Rom, og han sagde, at Lyn er en mand med forsyn, og jeg er helt enig: Fordi Lyns liv og hans livsværk er i absolut overensstemmelse med skabelsens hensigt. Det er en tragedie for befolkningen i USA og resten af verden, at nutidens onde kræfter var i stand til at afspore denne indsats, i det mindste midlertidigt. Og et gennembrud for hele menneskeheden vil være forbundet med Lyns ideer. Men Lyns vision om, at en fuldt udviklet verden bliver en realitet i form af en 'Verdenslandbro', er nu ved at ske: En ny form for internationale relationer mellem nationer, en dialog mellem klassiske kulturer, der erstatter konfrontationen, og visionen om et internationalt samarbejde med kolonisering af Månen og en fælles mission til Mars. Hans fjender, som er menneskehedens fjender og fjender af folkets lykke, kan sejre

på kort sigt. Men de er allerede hjemmøgt af Erinyerne ('hævnens gudinder', red.). De har muligvis kunnet dække over deres forbrydelser for en kort stund, men der er denne højere magt indenfor naturlov, som vil bringe deres forbrydelser for dagens lys. Lyn har tværtimod fortjent evigt liv. Hans liv har udspillet sig i evighedens samtidighed. Hans sind og ideer svæver over alle steder og tider. Lyn er nu i et rige, som det der er vist i *Skolen i Athen* (et billede af maleren Rafael –red.): Han er sammen med Sokrates og Platon, med Confucius, Kepler, Leibniz, Bach, Beethoven, Einstein og Vernadsky og alle de bedste 'hoveder' til alle tider, og indenfor alle kulturer.

Du er udødelig, elskede Lyn. Herefter følger Helga Zepp-LaRouches afsluttende bemærkninger:

Speed: "Et stort menneskes gerninger fortsætter med at indvirke på andre menneskers liv gennem tiderne. For det gode, som en dydig mand kan gøre, kan ikke gøres indenfor en livstid. Således lever han videre efter sin død, og virker videre som i livet. Den dydige handling, det veltalte ord kæmper videre, udødeligt, sådan som han, der var dødelig, kæmpede. Lev således også du videre igennem endeløse tider". Denne idé er den idé, som Lyndon LaRouche levede med, og levede for. Den sidste linje i dette digt, der er dedikeret til komponisten Ludwig van Beethoven, lyder: "Glæd dig i al evighed". For at afslutte dagens proces har vi har flere andre ting, flere stykker musik, og i øjeblikket uddeler vi et af dem til alle blandt publikum. Men hvad angår de sidste ord, som vi gerne vil sige i dag, er det mig endnu engang en ære at introducere Helga Zepp-LaRouche. [bifald]

Helga Zepp-LaRouche: Jeg vil gerne give jer et citat, som William Warfield gav som bidrag til *Festskrift til Lyns 80-års fødselsdag* i 2002. "Ja, også for mig har *Vier Ernstige Gesänge* (Fire Alvorlige Sange –red.) af den store Johannes Brahms været hans sidste vilje og testamente. Min ven, hvad kan være bedre end, 'nu er der tro, håb og kærlighed, disse

tre. Den største af dem alle, af disse tre, er kærlighed. ‘*Die Liebe* er den største af dem alle’.

“Lyn, vi elsker dig så højt, så højt – du har elsket menneskeheden på en sådan måde, at vi gør det til vores hellige engagement at udføre og realisere din vision, at bidrage med hele vores potentiiale for at gøre verden til et bedre sted. Du er med os, og vi er med dig, for evigt. Og jeg siger til dig, som dine sidste ord til mig lød: Ich liebe dich (Jeg elsker dig).” [stående bifald]

Foredrag #4 (18. maj): Italiensk Videnskab og Kultur

Talere: Liliana Gorini, John Sigerson

Lyndon LaRouches ideer afspejler i Italien et fremskridt for den videnskabelige og kunstneriske revolution i det 15. århundredes florentinske renæssance. Dette fremskridt omfatter en tilbagevenden til en naturlig musikalsk stemning, hvilket Giuseppe Verdi krævede for mere end et århundrede siden; Italiens nylige skridt til at gennemføre LaRouches forslag om en Glass/Steagall-banklovgivning, en tilbagevenden til Hamiltons principper om økonomisk politik; og Italiens dristige beslutning om at tilslutte sig Kinas Bælte- og Vejinitiativ for verdens udvikling.

Grundlæggende er der imidlertid ikke noget specifikt italiensk knyttet til disse fremskridt; Italien er den gode muldjord, som bærer de nuværende frugter af de platoniske ideer, der opstod i det gamle Grækenland, videreført af

Nicolaus Cusanus, Johannes Kepler, den tyske matematiker og fysiker Bernhard Riemann, og det musikalske geni Wilhelm Furtwängler. Furtwängler var omtrent ene om at redde den europæiske musikkultur fra at blive destrueret af den britiske *golem* Adolf Hitler. Senere blev han den ledende inspiration for LaRouches insisteren på at musik ikke udfoldes i lyd, men i det riemannske komplekse domæne.

Schiller Institututtets Konference på Præsidentens Dag – panel I, II & III

Schiller Instituttet afholdt den første amerikanske nationale konference i mere end femten år i weekenden på Præsidentens Dag, hvilket var en enorm succes i henseende til kvaliteten af præsentationerne og deltagelsen af tilhængere fra hele verden der deltog på konferencen. Konferencen, der nu præsenteres i sin helhed nedenfor, giver et sandfærdigt og optimistisk syn på mulighederne for menneskeheden som helhed for at overvinde den krise, som verden står overfor, mens det tidligere regerende, nu døende Britiske Imperium, kæmper for sin overlevelse mod den nye verdensorden, som tager fat i visionen fra Lyndon og Helga Zepp-LaRouche.

Panel I

**Lyndon
LaRouche taler:**
Et talent, der blev brugt godt

Jacques

Cheminade,

Præsident for Solidarité & Progrès: Lyndon LaRouches kommende verden

John

Gong,

Professor i økonomi ved 'University of International Business and

Economics', Beijing: Kinesiske investeringer og amerikansk infrastruktur under nye sino-amerikanske relationer

H.E.

Ambassadør Vassily A. Nebenzia,

Ambassadør and Permanent Repræsentant for den Russiske Føderation

ved de Forenede Nationer, præsenteret af **rådgiver**

Theodore Strzhizhovskiy,

den Russiske Føderations mission ved FN: Prospekter for øst-vest

samarbejde: Den Russiske Føderations Synspunkt (transkript)

William

Binney,

tidligere teknisk direktør, NSA

Jason

Ross,

Schiller Instituttet, medforfatter af "Udvidelse af den Nye Silkevej til Vestasien og Afrika": Det presserende behov for et nyt
paradigme i Afrika

Dennis

Small,

EIR's redaktør for Latinamerika: Retfærdighed i Verden – Hvorfor

Donald Trump må rense Lyndon LaRouche nu

Panel II

Video

af 'Den æstetiske uddannelse af mennesket for skønheden af sindet og sjælen' – Panel II

Schiller

Instituttets kombinerede kor:

Benjamin

Lylloff, arrangement: "Mo Li Hua" ("Jasmin Blomst")

Benjamin

Lylloff, dirigent

H.T.

Burleigh,

arrangement: "Dyb flod" ("Deep River")

William

L. Dawson,

arr: "Hver gang ånden kommer over mig" ("Ev'ry Time I Feel the Spirit")

Diane Sare, dirigent

Megan

Beets,

LaRouchePAC Videnskabelige Forskningsteam, "Kunstnerisk og moralsk skønhed" ("Artistic and Moral Beauty")

Bruce

Director,

kasserer, Schiller Instituttet i USA:

"Om LaRouches begreb om

betydningen af kunst for videnskaben, og videnskab for kunsten"

Diane

Sare,

administrerende direktør for Schiller Instituttets kor i New York
City: "Kor princippet"

Johannes

Brahms:

"Dem dunkeln Schoß der Heil'gen Erde"

(tekst fra Schillers

"Sangen om Klokken" ("Song of the Bell")

Schiller

Instituttets kor

John Sigerson, dirigent

Johann

Sebastian Bach:

Brandenburg Concerto No. 5 in D-dur, BWV 1050

I. Allegro

Schiller

Instituttets Orkester

John Sigerson, dirigent

Solist: Gregor

Kitzis, violin; Laura Thompson, fløjte; My-Hoa Steger, klaver

Ludwig

van Beethoven:

Choral Fantasia, Op. 80

Schiller Instituttets Orkester, Kor, og

Solist

John Sigerson, dirigent

My-Hoa Steger, klaver

Spørgsmål

& svar session

Panel III

Kesha

Rogers,

LaRouchePAC Politiske Komité, tidligere kandidat for den amerikanske Kongres – Rummets grænseområder: Opfyldelsen af menneskehedens skæbne som mennesket i universet

Thomas Wysmuller,

Grundlæggende medlem af ‘Det rette klima stof’ (“The Right Climate Stuff”): Hvad NASA har gjort, og hvor NASA er på vej hen

Larry Bell,
Grundlægger, Sasakawa International Center for Rumarkitektur, ‘College of Engineering’, Universitetet i Houston: Hvad der gør mennesker enestående

Benjamin Deniston,
LaRouchePAC Videnskabelige Forskningsteam: LaRouches Strategiske Forsvar af Jorden

Hal BH Cooper, Jr. PhD PE: Infrastrukturelle behov for jernbane-, energi- og vandsystemer til at fremme den fremtidige økonomiske udvikling af Afrika

Videoer fra vores musikalske

dialog mellem kulturer koncert den 27. juni 2018 i København

Se videoerne her.

Anden musikalske kulturdialog i København

København, 6. juli, 2018 Schiller Instituttet –

Den Nye Silkevej og Verdenslandbroen handler ikke kun om samarbejde økonomisk udvikling, da kulturel udvikling også er en essentiel kilde til inspiration for at udvikle menneskehedens kreative potentiiale.

Som opfølgning på sidste års vidunderlige koncert, afholdt Schiller Instituttet, Russisk-Dansk Dialog, Det Russiske Hus og Det Kinesiske Kulturcenter i København d. 28. juni, 2018, en ny koncert for fuldt hus; 130 gæster, i Det Russiske Center for Videnskab og Kultur i København, Danmark.

Konerten begyndte med en velkomst fra direktøren for Det Russiske Center for Videnskab og Kultur og en introduktion fra Schiller Institutets formand, Tom Gillesberg. Gillesberg talte om, hvorledes det banebrydende topmøde mellem præsident Trump og Nordkoreas Kim Jong-un har åbnet muligheden op for at alle nationer kan træde ind i et nyt samarbejdssparadigme.

Aftenens program inkluderede musik fra mange forskellige nationer. Aftenens gästemusikere tilhørte en traditionel

folkemusikgruppe fra Heilungkiang Sang- og Danseteater som bestod af fire instrumentalister som kom hele vejen fra Kina for at optræde til koncerten, hvilket var blevet arrangeret af Det Kinesiske Kulturcenter, som dertil sørgede for velsmagende kinesisk mad i pausen.

Der var musikere fra både Rusland, Polen, Danmark og Sverige. Den kulturelle dialog mellem folkemusik fra Kina og Rusland og klassisk europæisk musik var inspirerende for alle – både musikere og de entusiastiske tilskuere.

Et af de særlige aspekter ved denne koncert var at flere af musikerne, udover at optræde med musik fra eget land, dertil spillede musikstykker fra andre af de repræsenterede kulturer. Den kinesiske gruppe spillede en dansk folkevise og opførte sammen med to russiske sangere, operasangeren Valerij Likhachev og hans datter en russisk folkesang. Udover to danske stykker af henholdsvis Carl Nielsen og Høybye spillede Hedonia-Kvartetten en gavotte af den russiske komponist Sjostakovitj samt et kinesisk stykke.

De andre musiske præsentationer var:

Syv udtryksfulde kinesiske traditionelle folkestykker spillet med forskellige kinesiske fløjter, yangqin, pipa og erhu af den Nationale Folkemusikgruppe fra Heilungkiang Sang- og Danseteater.

To russiske sange opført af den russiske operasanger Valerij Likhachevs kraftfulde stemme.

To russiske sange spillet på charmerende vis af Balalajka børneorkestret The Moon is Shining.

Et bravur-klaverstykke af Rachmaninov, spillet af en 13-årig dansk-russisk ung mand.

Den vestlige klassiske musiks ophøjede skønhed blev præsenteret på glimrende vis af den polske pianist Dominik Wizjan, som spillede Chopins Andante spianato et grande polonaise brillante.

Den svenske sopran Leena Malkki sang Ritorna Vincitor fra Verdis Aida opera, Casta Diva fra Bellinis Norma,

akkompagneret af Dominik Wizjan. (Malkki er også producenten og den ledende sopran i kommende udførelser af Norma, spillet i kammertonen 256Hz og dirigeret af Furtwängler-specialisten Jochun Heibertshausen).

Komedieopera blev repræsenteret med en "La ci darem la mano" duet fra Mozarts Don Giovanni af Likhachev, Malkki og Wizjan. Schiller Instituttets Kor på syv personer sang en dansk sang af Niels W. Gade, inspireret af en dansk folkemelodi, som blev temaet til hans første symfoni – dette er et eksempel på den proces hvorved store komponister ophøjer elementer i folkemusik gennem den klassiske musiks kompositionsprincipper; og en koreansk folkesang, Arirang, den højtelskede sang for både Syd- og Nordkoreanere, arrangeret af Werner Hartmann fra Schiller Instituttet. Tyskland.

Koncerten blev afrundet med Schiller Instituttets Kor og Malkki som sammen med publikum sang den traditionelle kanon Dona Nobis Pacem, Giv Os Fred.

Vi vil producere en video af koncerten, for at udbrede denne dialog mellem kulturer til et bredere publikum.

Programmet:

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

En musikalsk dialog mellem kulturer. Schiller Instituttet i

Danmark i samarbejde med andre afholder koncert, 28. juni.

I en tid, hvor der er alt for meget politisk splid i verden, og verdens lande i stedet burde arbejde sammen om menneskehedens fælles mål, er det ekstra vigtigt, at vi på alle måder bygger bro mellem verdens nationer og de mange forskelligartede kulturer. Når vi oplever det skønne i andre kulturer, skaber det gensidig forståelse og et grundlag for samarbejde og fred. Klassisk kunst er derfor en vigtig nøgle til en sådan dialog mellem kulturer, og det er grunden til, at vi afholder denne koncert.

Info: 25 12 50 33.

Arrangører: Schiller Instituttet, Russisk-Dansk Dialog, Det Russiske Hus og Det Kinesiske Kulturcenter.

Tid: 28. juni kl. 19.

Sted: Russisk Center for Videnskab og Kultur, Vester Voldgade 11, København (ved Rådhuspladsen).

Gratis adgang.

Program:

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Annoncering af koncert: En musikalsk dialog mellem kulturer: Torsdag, 28. juni 2018

Tid: kl. 19

Sted: Russisk Center for Videnskab og Kultur, Vester Voldgade 11 (ved Københavns Rådhus)

Gratis adgang.

Schiller Instituttet, Russisk-Dansk Dialog, Det Russiske Hus og Det Kinesiske Kulturcenter præsenterer vores anden koncert for fremme af forståelse mellem kulturer. Der vil være en skøn dialog mellem klassisk europæisk musik og traditionel musik fra Kina, Rusland og andre steder.

En hovedattraktion vil være The National Folk Music Troupe of the Heilongjiang Song and Dance Theater Folk Orchestra, et ensemble af fire kinesiske musikere, der spiller traditionelle instrumenter, og som kommer direkte fra Kina specielt for vores koncert!

Hele koncertprogrammet kommer senere på Schiller Institutets hjemmeside: www.schillerinstitut.dk

Sidste års koncert var en bragende succes, og vi forventer, at dette års koncert bliver lige så vellykket. Kom og nyd musik fra hele verden, og tage gerne venner og bekendte med.

Konerten fra 2017 kan høres [her](#).

Kreativitetens musik.

LaRouchePAC's

Undervisningsserie 2018

»Hvad er det Nye Paradigme?«

Lektion 4,

17. marts, 2018: pdf, dansk/engelsk; video

I dag vil jeg guide jer til den fremtidige renæssance af klassisk kultur, som jeg er overbevist om, ikke ville have været mulig uden Lyndon LaRouches opdagelser om kreativitetens forrang, ikke blot i menneskelige relationer, men også i universet som helhed. Jeg træder i baggrunden til fordel for Lyndon LaRouche selv; og til fordel for forskellige uddrag af hans mange skrifter, og ligeledes klip fra video og audio, håber jeg at kunne komme ind på de hovedtemaer, som har optaget ham hele hans liv, som begyndte i 1922. Dette vil også være meget nyttigt, for det vil gøre det muligt for os at fortsætte, hvor Dennis Small slap i den foregående lektion, hvor han talte om den særdeles uheldige David Hume. Jeg vil diskutere den ondartede indflydelse fra den måske ondeste filosof til alle tider, en person, der er baseret på Hume, men som gjorde noget endnu værre; nemlig Immanuel Kant.

Download (PDF, Unknown)

Tom Gillesbergs tale på Schiller Instituttets Venners Valgmøde, 10. nov., 2017

Det, vi besluttede at gøre her fra Schiller Instituttets Venners side, hvor vi stiller op her i København, og også i Brøndby, Aarhus og Randers, var at tage disse større spørgsmål, som virkelig er det, der kommer til at afgøre fremtiden, og forsøge at bringe dem frem i den offentlige debat; forsøge at bryde igennem den mørklægning af virkeligheden, der alt for længe har fundet sted her i Danmark, såvel som også i Europa og i vid udstrækning i USA; og forsøge, i denne konsensus om politikker, der ikke virker, at introducere, præsentere folk for et glimt ind i det nye paradigme, som findes derude i verden med Kinas Bælte & Vej Initiativ som drivkraft, men ikke kun som et kinesisk program; men dette omfatter allerede omkring 100 nationer i hele verden, og så grundlæggende set lægge det frem på bordet og sige, dette er beslutningen, dette er, hvad Danmark, og København, selvfølgelig, også må blive en del af.

Tom Gillesberg, kandidat til borgmesterpost i København og regionsråd i region Hovedstaden for Schiller Instituttets Venner; formand for Schiller Instituttet i Danmark:

God eftermiddag og velkommen til alle, der kunne komme til denne særlige begivenhed; særlig i den forstand, at vi blander

forskellige kategorier her, idet vi både har inviteret ambassadediplomater til at komme og være med i vore diskussioner om det, vi i den danske valgkampagne præsenterer, her i København; men som også er omfattet i det globale, overordnede spørgsmål, der netop nu ligger foran os; nemlig, hvordan tackler vi sammen verden? Det faktum, at vi står over for nye, desperate tider i den finansielle verden, i form af et krak, der vil blive værre end det, vi så i 2007-08; men samtidig står vi også over for muligheder for menneskeheden, som er ekstremt spændende.

Det, vi besluttede at gøre her fra Schiller Instituttets Venners side, hvor vi stiller op her i København, og også i Brøndby, Aarhus og Randers, var at tage disse større spørgsmål, som virkelig er det, der kommer til at afgøre fremtiden, og forsøge at bringe dem frem i den offentlige debat; forsøge at bryde igennem den mørklægning af virkeligheden, der alt for længe har fundet sted her i Danmark, såvel som også i Europa og i vid udstrækning i USA; og forsøge, i denne konsensus om politikker, der ikke virker, at introducere, præsentere folk for et glimt ind i det nye paradigme, som findes derude i verden med Kinas Bælte & Vej Initiativ som drivkraft, men ikke kun som et kinesisk program; men dette omfatter allerede omkring 100 nationer i hele verden, og så grundlæggende set lægge det frem på bordet og sige, dette er beslutningen, dette er, hvad Danmark, og København, selvfølgelig, også må blive en del af.

I dag er også en særlig dag, den 10. november; det er Friedrich Schillers fødselsdag, den berømte tyske, men også universelle digter, »Frihedens Poet«, som han også kaldes, og efter hvem vi har vores navn, Schiller Instituttet, og som også reflekteres i Schiller Instituttets Venner. Schiller var en meget enestående filosofisk person, der i sig også havde stor passion og stor kærlighed til menneskeheden, og ikke kun til sin egen nation. Han havde denne idé, at man både kan være patriot for sin nation og samtidig en verdensborger, og at de

to ikke bør være en modsigelse.

Så jeg mener, der er meget passende, før vi om lidt skal høre Helga Zepp-LaRouche online – jeg introducerer Helga, når vi kommer dertil – og senere vil jeg, og andre kandidater fra Schiller Instituttets Venner, diskutere kampagnen; men før vi kommer til det, mener jeg, det er passende, at vi får nogen skønhed. I har måske set, at én af de ting, vi har forsøgt at introducere i denne kampagne, er spørgsmålet om klassisk kultur; spørgsmålet om at give alle børn adgang til klassisk kultur; at alle børn burde lære at synge, spille et instrument, være med i et orkester og gøre denne fantastiske kultur til deres egen. Og det er sådan, man får virkelige renæssancer.

Så, for at introducere denne meget smukke del af menneskets aktivitet, klassisk musik, vil vi indlede med to arier fra Shakespeares skuespil Othello, sat til musik af Verdi i operaen Othello, som er et skuespil og en opera, alle burde se med jævne mellemrum for at blive mindet om, hvordan historien fungerer; mindet om, hvordan det var en tradition i Venedig, men i dag er en tradition i London, at spille folk ud mod hinanden således, at folk, som det var meningen, skulle leve sammen i perfekt harmoni med hinanden og udvikle hinanden og elske hinanden; hvis der så er en tredje stemme, der stikker til dem og skaber jalousi mellem dem og spiller dem ud mod hinanden, så kunne det, der skulle have været et frugtbart samarbejde, meget nemt blive til strid og krig og ødelæggelse og død. Og dette er præcist, hvad Shakespeare, men også Verdi, ønskede at vise med denne opera, hvor den onde Jago virkelig demonstrerer sine mesterlige evner i ødelæggelsen af Desdémones og Othellos lykkelige forening. Disse to arier er mod slutningen; den første er, da Desdémone sidder på sin sengekant og er bange for, hvad der næst vil ske, for Othello har bedt hende tage sin bryllupskjole på, og hun har bange anelser om, hvad der vil ske. Den anden arie er 'Ave Maria', som er der, hvor hun beder sin bøn, og jeg mener, det også er

meget passende, for netop nu har vi et så opportunt øjeblik for menneskeheden, for vi må have den ånd, som Verdi her præsenterer, hvor vi virkelig tager hele verden ind i vore hjerter, både den nuværende og fremtidige menneskehed.

Jeg vil gerne bede Lena Malkki [sopran, Sverige] synge og Dominik Wizjan [pianist, Polen] akkompagnere på klaver, disse to meget smukke arier.

[Lyt: 7:45 min]

Tom: Mange tak, Lena og Dominik.

Jeg mener dette, er en passende introduktion til det, der kommer nu. Vi har, som I ser, Helga parat online, og jeg vil blot sige et par ord for at introducere hende.

Hvis I ikke allerede kender hende, vil jeg foreslå, at I googler hende og finder en masse af hendes skrifter, for de er derude[1], for hun er en meget inspirerende kraft, men hun er også meget intimt knyttet til den proces, der netop nu finder sted i Kina og internationalt, og som kendes som Bælte & Vej Initiativet.

Helga stiftede Schiller Instituttet i 1984, men var allerede inden da meget politisk aktiv. Hun var én af lederne i LaRouche-bevægelsen og blev mere udtrykkeligt leder, da hun i 1977 giftede sig med Lyndon LaRouche, og hun har siden da været drivkraften i en masse projekter for at forandre verden. Hun er også meget nært, personligt knyttet til Kina, da hun rejste til Kina som ung journalist og så ting i Kulturrevolutionens mørke tid, og i takt med, at der opstod nye muligheder, var hun i 1970'erne sammen med Lyndon LaRouche en førende kraft i at skabe en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden, også sammen med Den Alliancefri Bevægelse i 1970'erne. Da der, i 1989 med Berlinmurens fald, opstod en mulighed for at få en helt ny verden, grundlæggende set, men også en helt ny, strategisk situation i Europa, var hun meget aktiv i at forsøge at ændre dynamikken; først, og også sammen

med Schiller Instituttet, var hun en ledende kraft i en masse konferencer for at forsøge at få en massiv udvikling af Europa, fra Centraleuropa og mod øst, og dette blev i stigende grad saboteret, kan man sige, af de gamle magter. Hun var dernæst en førende stemme i at forvandle dette projekt til Verdenslandbroen; og Helga rejste meget til Kina for at understrege nødvendigheden af denne Verdenslandbro, for at forbinde Kina med Europa gennem infrastrukturkorridorer, det, hun også kaldte Den Nye Silkevej, og af denne grund blev hun i Kina kendt som Silkevejslady'en. Der skete dernæst det, at det på dette tidspunkt blev delvist stoppet pga. krisen i Asien i 1997, men med krisen, der kom i 2008, gjorde Kina noget helt andet end det, der foregik i Europa og USA, og de ændrede politikken og begyndte massigt at transformere den kinesiske politik med udvikling af infrastruktur, og de lod det ikke være godt med det, med at løfte 700 mio. kinesere ud af dyb fattigdom; men i 2013 initierede Xi Jinping også politikken med Bælte & Vej Initiativet for at sprede denne politik internationalt.

Så Helga er blevet en meget citeret person og en hyppig gæst i de kinesiske medier, hvor hun taler om disse spørgsmål. Hun var også i Beijing, hvor hun var inviteret som repræsentant for Schiller Instituttet til Bælte & Vej Forum, der fandt sted i maj måned i Beijing, som en del af konferencens indbudte tænketanke.

Vi er meget glade for at høre hendes stemme her og høre hende præsentere, hvad det egentlig er, vi mener med vores valgplakater, hvor vi siger, at Danmark – København og Danmark og Europa – bør tilslutte sig Bælte & Vej Initiativet / Den Nye Silkevej. Så vi er meget glade for at have dig med os, Helga, og høre, hvad du kan fortælle os.

Min. 24:05.

(Engelsk udskrift af Helgas indlæg)

[1] Se engelsk: <http://newparadigm.schillerinstitute.com/>

dansk: <http://schillerinstitut.dk/si/>

Schiller Instituttets Venner interviewer Christian Larsen, leder af Hjørring Musikskole, om Hjørring- modellen for gratis musikundervisning for alle børn

Leder af Hjørring
Musikskole, Christian
Larsen.

Michelle Rasmussen, Schiller
Instituttet; kandidat KV

2017 i København.

Michelle Rasmussen, der opstiller til kommunal- og regionsrådsvalg i København for Schiller Instituttets Venner, interviewede Christian Larsen den 3. nov. 2017.

Se alle kandidater i København, Brøndby, Aarhus og Randers: <http://sive.dk/>

☒ *København, 21. august, 2017 (Schiller Instituttet) – DR.dk Nordjylland rapporterer, at i Hjørring kommune, der har 65.000 indbyggere, »skal alle børn lære at spille et instrument. I børnehaven skal de lære at spille violin. Derefter skal de, frem til og med 5. klasse, have undervisning i forskellige instrumenter, korundervisning, og så skal de spille i orkester«.*

I det kommende skoleår vil 1085 børn deltage i projektet, og på sigt er det hensigten, at alle børn skal deltage. Hjørring Musiske Skole har bl.a. indkøbt flere hundrede violiner og andre orkesterinstrumenter.

Christian Larsen, leder af Hjørrings Musiske Skole, sagde: »Vi gør det, fordi det er sjovt, og fordi børn netop i den alder har et meget stor potentiale til at udvikle hjernen, og når du spiller musik udvikler du dig kognitivt, motorisk og også følelsesmæssigt.«

I en baggrundssamtale med Schiller Instituttet tilføjede Christian Larsen også, socialt. Ideen startede i 2010 med et ønske fra græsrødder om at gentage en dansk version af Venezuelas El Sistema orkester-massebevægelse. Principperne for den danske version var, at det skulle være gratis, åbent for alle børn, med flere timers øvelse om ugen, fokusere på musisk udtryk snarer end teknik, understrege fællesskabet snarere end individet og omfatte »peer-to-peer« undervisning,

hvor børn underviser børn ved siden af de voksnes undervisning. Projektet i Hjørring startede i 2011 med et enkelt orkester.

Omkostninger for det aktuelle projekt deles mellem skolesystemet og musikskolen. Samarbejdet er baseret på gensidig værdiskabelse og var ikke afhængigt af »nye penge« i systemet, men krævede blot en ændring i tankegang. De håber, det vil blive en model, som andre byer vil vedtage.

Siden rapporten på dansk fjernsyn, har der været stor, positiv feedback, og der er også flere former for græsrodsprojekter for musik i flere andre danske byer.

Christian Larsen understregede, at musikprojektet udvikler børns evne til at tænke kreativt, uden på forhånd at vide, hvad man skal gøre – at tænke uden på forhånd at få svaret at vide.

En mor, der blev interviewet i DR-artiklen, var også glad for, at hendes barn deltog i klassisk musik, som ikke mange i hendes egen generation i har været utsat for.

<http://www.dr.dk/nyheder/regionale/nordjylland/i-hjoerring-kommune-skal-alle-boern-laere-spille-musik-fra-de-er-fire>

**Evighedens samtidighed kommer
for at fejre
Lyndon LaRouches 95-års**

fødselsdag

English: See below

Kun få mennesker opnår at blive 95 år – så når de gør, er der grund til at fejre dem. Men endnu færre er de, der har brugt deres tildelte år, mange eller få, til at ændre historiens gang, sådan, som Lyn har gjort, og til at inspirere så mange til at handle for også selv at ændre historiens gang. Under festen lørdag, den 9. sept. i Tyskland, i en vindyrkers restaurant i Münster-Sarmsheim an der Nahe, blev der derfor bragt gaver i form af udtryk for menneskelig kreativitet til en mand, der har kæmpet så hårdt, og så længe, for at bringe princippet om menneskelig kreativitet ind i økonomi, ind i politik, ind i kunst og videnskab, til gamle og unge, og i hele verden. Fra poesi til drama; fra Lieder, operaarier og til korværker.

Nogle af Lyns bedste venner fra evighedens samtidighed var særlige gæsteoptrædende for at gøre festivitassen større: Bach, Haydn, Beethoven, Schubert, Brahms og Verdi, og, åh ja, også Schiller. Fra Helga Zepp-LaRouche kom et originalt digt på tysk, og fra nogle af de tilstedeværende medlemmer af LaRouches politiske bevægelse kom der musikalske kompositioner og arrangementer. Kunstneriske værker på tysk, engelsk, italiensk og dansk; værker på kinesisk, koreansk og afrikanske sprog.

Takkeord blev givet til en mand, der har ændret alle vore liv – der har givet os retning, formål og missioner på vegne af hele menneskeheden. Som rent politisk har kæmpet med sit intellekt, som boksere kæmper med næverne, og således anført vejen.

Deltagerne var rejst fra hele Tyskland, fra Frankrig, Italien, Sverige, Danmark, USA og Rusland. Gid vi alle kunne have været til stede.

Men mange af dem, der ikke kunne være til stede, havde skrevet bidrag til et *Festschrift*, som blev overbragt Lyn af hans hustru og nærmeste medarbejder, Helga. Efter glassene med sekt var blevet hævet til Lyns ære, blev hun lokket til at recitere digtet, hun havde skrevet til sin kæreste mand, og som er det første bidrag i Festskriftet.

Det første musikalske indslag kom fra John Sigerson og Margaret Greenspan, der opførte *An die ferne Geliebte* (*Til den fjerne elskede*), og som Lyn virkelig nød. Det skabte en god atmosfære for resten af aftenen. (De var rejst fra USA for at synge og spille for Lyn, foruden også at have givet to koncerter i forbindelse med den aktuelle BüSo-valgkampagne, som køres af den tyske gren af LaRouche-bevægelsen.)

Dernæst fortsatte programmet efter kaffe og kage. Elliot Greenspan, en leder i Lyns Manhattan-projekt, præsenterede Lyn for flere minder fra dette projekt: et billede af aktivisterne, en original tegning af Leibniz med Verdenslandbroen som baggrund, en kalender med billeder af Manhattan-projektets aktiviteter, og et digt, skrevet af et af medlemmerne dér; og han spurgte Lyn, om, da han initierede projektet, havde forudset, at New York City ville producere den næste præsident, Trump. Lyn svarede, at vi ikke ved, hvor langt, Trump vil drive det. Vi har brug for ham nu, men, hvis han mislykkes, er det hans fejl, og det vil være beklageligt, men jeg tror, han kan vinde. Elliot responderede, at vi ikke blot har tænkt os at sidde og vente på at se, hvad der sker. Du sagde, Lyn, at du var for gammel til at opstille til præsident; men ikke for gammel til at forme præsidentskabet. Du gav os Hamilton-princippet og kor-princippet. Gav os, og eksemplificerede, princippet om det menneskelige intellekt, princippet om flanken og Schillers idé om patrioten og verdensborgeren. På vegne af især de amerikanske aktivister, er vi for altid taknemlige og forpligtet over for denne mission. Man kunne måske sige, at Trump er blevet vores Manhattan-projekt, eller, hvis man virkelig ønsker at gøre

Amerika stort igen, »Vind med Lyn«. (Her indskød Lyn, mens han selv blev æret, en tanke om atære de ofre og redningsfolk, der døde i Manhattan den 11. september, 2001.)

Dernæst fulgte Feride Gillesberg, som, akkompagneret af Werner Hartmann, sang en kinesisk folkesang. Hun opførte dernæst sammen med Michelle Rasmussen førsteopførelsen af en sang, som Michelle havde komponeret til digtet, »Kender du den store bog?«, af Hans Christian Andersen. Dette digt beskriver den store bog som værende naturen og det store univers, som mennesket kan læse og udlede visdom af.

Dernæst talte Kasia. Hun havde spurgt flere personer fra evighedens samtid om denne ballademager, Lyndon LaRouche, og hun reciterede deres erklæringer om, hvad egenskaben ved genier, som sin gave til et nutidsgeni: Man kan kende et ægte geni på mængden af modstand, han får (Jonathan Swift og Einstein); på, hvordan én, der beundres af andre, selv ved, hvor langt væk, han er fra sit mål (Beethoven); menneskets tre moralske egenskaber er visdom, medfølelse og mod (Konfucius); jo mere, vi ved om Guds skaberværker, desto mere erkender vi dem for at være fremragende og i overensstemmelse med vore ønsker (Leibniz); og sluttelig, at längslen efter frihed og menneskets rettigheder er plantet af Gud i alle hjerter (Benjamin Franklin) og du, Lyn, har altid handlet som denne filosof.

Leena Malkki-Guignard fra Sverige fremførte en smuk opførsel af Schubert fra Schwanengesang, *Frühlingsbotschaft* og *Ständchen*. Hun takkede Lyn for hans inspiration. Disse to sange var to af de første, hun nogensinde opførte. Hun sang desuden en sang af Haydn, *Fidelity*.

Wiesbaden-koret, dirigeret af Werner Hartmann, sang et smukt arrangement af ham selv af den koreanske folkesang, *Arirang*, hvilket bragte en inderlig stemning af forening (idet sangen er en slags nationalhymne for begge Korea'er). Dernæst Berlin/Dresden-koret, der blev dirigeret af Benjamin Lylloff,

og som sang tre folkesange, *In stiller Nacht*, *Erlaube mir* og *All' mein Gedanken* af Johannes Brahms. De afsluttede med *Nkosi sikelel' iAfrika*, i Benjamins arrangement. Dette var en glad afslutning på første del af de kulturelle indslag.

Efter buffeten begyndte anden del med en scene fra Schillers skuespil *Don Carlos* mellem Kong Philip og Elisabeth, spillet af Hans-Peter Müller og Christa Kaiser.

Odile spillede en gigue af Bach på Violin. Det er altid en fornøjelse at høre hende spille.

Under anden del af programmet begyndte Jacques Cheminade (leder af Solidarité & Progrès; det franske parti, der udtrykker LaRouche-bevægelsens ideer) at holde en tale i denne ærefulde anledning. Men den ærede mand, hvis liv er karakteriseret af aktivitet, og ikke passivitet, begyndte at respondere til hver idé, og det, der fulgte, blev transformeret fra en monolog til en dialog, til alles, inklusive Jacques, fryd.

Dialogen frem og tilbage begyndte med, at Jacques erklærede, at Lyns og Helgas vision nu er ved at blive til virkelighed. Under diskussionen sagde Lyn, at hans helligelse, hans livsværk var den faste beslutning om, at mennesket må handle på universet for at løse problemer, og at han en kriger for forsvaret af menneskeheden som menneskehed.

Jacques sagde, at vi fejrer et øjeblik i den fremskridende evighedens samtidighed. Du har givet os en pilgrimsfærd for fremtidens sag – på grund af det, du og Helga har gjort, har vi en chance for at blive en del af fremtiden.

Diskussion inkluderede et enormt angreb mod stupiditeten i de nuværende tyske og franske systemer, og den amerikanske befolkning. Lyn spurgte, om menneskeheden kan forstå, hvad der er galt med den. Det er den eneste måde at løse problemerne på.

Det eneste, der er vigtigt, er opdagelser i universet og om det er sandt eller falsk. Se på det store arbejde, Kina gør. Hvis man forstår, hvad sandheden kunne være, har man en chance.

Jacques konkluderede ved at sige, at fremtidens sange endnu ikke har ord, men at de sange, der er præsenteret her i aften, beviser, at vi har potentialet til at etablere relationer i hele verden. Hvis man kan gøre det, kan man frembringe civilisationens frelse.

Løsningen er at udvikle evnen til at rejse ud i rummet. Jacques sagde, at det var hans rumprogram, der fik den franske elite til at ønske at smide ham ud i rummet. Lyn svarede: Tag det som en mulighed!

Dernæst fulgte Ema Reuter, der meget bevægende fremførte Schuberts *Der Wanderer* med Benjamin på klaver. Dernæst fulgte kvartetten fra *Fidelio*, »Mir ist's so wunderbar«, med Feride som Marzeline, Leena som Leonore, Tom som Rocco og John som Jacquino, og Benjamin på klaver.

Tom Gillesberg fra Danmark sagde, at han håbede om fem år, i anledning af Lyns 100-års fødselsdag, at kunne holde en tale om åbningen af LaRouche Universiteter i mange lande (der var mere herom i hans bidrag til Lyns Festskrift). Vi befinner os i en tid, hvor nødvendighed og mulighed mødes. Lyn svarede ved at sige, at man må gøre det for at opnå sejr. Bringe kræfter i Italien og andre lande sammen om et fælles mål. Det vil gøre det. Det er absolut nødvendigt. Eller, vi mister alt. Man kan ikke have enkeltstående kontorer. Man må satse fuldt og helt. Satse for at vinde, og vinde for menneskeheden.

Herefter sang Leena igen, og hun fremførte Desdemonas sang om Grædepilen og Ave Maria fra Verdis *Othello*. Dette var en bevægende afslutning på en lang aften, hvor John sammen med Margaret glad sang *Das Wandern* af Schubert.

Og således blev Lyns 95-års fødselsdag fejret, sammen med

nogle af hans mange venner og medarbejdere, både de nulevende og fra fortiden, med opløftende musik og ord, og god mad og vin. Og, ikke at forglemme, den lille hund Holly (Helgas hund), der også var til stede for at lykønske Lyn!

(Den engelske EIR-artikel kan ses her: http://www.larouchepub.com/eiw/private/2017/2017_30-39/2017-38/pdf/36-39_4438.pdf)

Foto: Lyndon LaRouche og hans hustru, Helga Zepp-LaRouche, på Lyns 95-års fødselsdag.

Bilag: H.C. Andersens digt: »Kjender du den store bog?«:

Sang ved de skandinaviske Naturforskeres sidste møde den 9de Juli 1840.

Kjender Du den store Bog,
Hvor hvert Blad et Aar omfatter,
Bogen, som til Skrifttegn tog
Skoven, Havet, Skjønheds-Datter,
Edderkoppens fine Spind,
Kloderne i Himmel-Rummet!

Hvo i Bogen trænger ind,
Han Guds stemme har fornummet!

Bogen er Naturens Bog,
Den hver Tanke slutter inde,
Der den Vise Viisdom tog,
Der vi Skjaldens Sange finde;
Som man denne Bog forstaaer,
Har man Rang i Aandens Rige,
Ganske fatte den, det gaaer
Uden for os Dødelige!

Udtal hver da hvad han fandt,
Udtal det paa Mængdens Veie,
Og alt Skjønt og Godt og Sandt

Skal da blive Verdens Eie.
Nordens Sønner, eens i Aand
Og med fælles Sprog og Minder,
Musen Eder Haand i Haand
Granskende om Bogen finder.

Samled' er de Brødre tre,
Granskende i Guddoms-Værket;
Gran og Birk og Bøg vi see,
Malet staae i Skjoldemærket,
Nordens Stjerne oventil,
Ens det er i Hjerte-Grunden;
Aanden Norden samle vil,
Broder er af Broder funden.

Kilde: H.C. Andersens "Samlede Skrifter" Tolvte Bind.1879.

Oversigt over H.C. Andersen digte – Hans Christian Andersen poems.

[Download \(PDF, Unknown\)](#)

Hjørring vil lære alle børn at spille et instrument og synge

København, 21. august, 2017 (Schiller Institutet) – DR.dk
Nordjylland rapporterer, at i Hjørring kommune, der har 65.000 indbyggere, » skal alle børn lære at spille et instrument. I børnehaven skal de lære at spille violin. Derefter skal de, frem til og med 5. klasse, have undervisning i forskellige instrumenter, korundervisning, og så skal de spille i

orkester«.

I det kommende skoleår vil 1085 børn deltage i projektet, og på sigt er det hensigten, at alle børn skal deltage. Hjørring Musiske Skole har bl.a. indkøbt flere hundrede violiner og andre orkesterinstrumenter.

Christian Larsen, leder af Hjørrings Musiske Skole, sagde: »Vi gør det, fordi det er sjovt, og fordi børn netop i den alder har et meget stor potentiiale til at udvikle hjernen, og når du spiller musik udvikler du dig kognitivt, motorisk og også følelsesmæssigt.«

I en baggrundssamtale med Schiller Instituttet tilføjede Christian Larsen også, socialt. Ideen startede i 2010 med et ønske fra græsrødder om at gentage en dansk version af Venezuelas El Sistema orkester-massebevægelse. Principperne for den danske version var, at det skulle være gratis, åbent for alle børn, med flere timers øvelse om ugen, fokusere på musisk udtryk snarer end teknik, understrege fællesskabet snarere end individet og omfatte »peer-to-peer« undervisning, hvor børn underviser børn ved siden af de voksnes undervisning. Projektet i Hjørring startede i 2011 med et enkelt orkester.

Omkostninger for det aktuelle projekt deles mellem skolesystemet og musikskolen. Samarbejdet er baseret på gensidig værdiskabelse og var ikke afhængigt af »nye penge« i systemet, men krævede blot en ændring i tankegang. De håber, det vil blive en model, som andre byer vil vedtage.

Siden rapporten på dansk fjernsyn, har der været stor, positiv feedback, og der er også flere former for græsrodsprojekter for musik i flere andre danske byer.

Christian Larsen understregede, at musikprojektet udvikler børns evne til at tænke kreativt, uden på forhånd at vide, hvad man skal gøre – at tænke uden på forhånd at få svaret at vide.

En mor, der blev interviewet i DR-artiklen, var også glad for, at hendes barn deltog i klassisk musik, som ikke mange i hendes egen generation i har været utsat for.

<http://www.dr.dk/nyheder/regionale/nordjylland/i-hjoerring-kommune-skal-alle-boern-laere-spille-musik-fra-de-er-fire>

Den dyberliggende proces bag Alma Deutschers musikalske geni: En 12-årig komponist af klassisk musik

Vores politiske bevægelse [LaRouche-bevægelsen og Schiller Institututtet] er dedikeret til ideen om, at alle børn kan blive genier, hvis deres kreative potentiale udvikles. Dette er Alma et bevis på.

Vi er overbevist om, at menneskehedens vigtigste udfordring består i at udvikle en strategi for udløsning af kreativiteten hos alle mænd, kvinder og børn, og at en afgørende metode til at opnå dette er gennem at genoppleve fortidens kreative opdagelser. Også dette er Alma et bevis på.

Og vi er fast besluttet på at skabe en ny, global renæssance, for hvilken renæssance nye musikkompositioner, baseret på principperne for den mest storstående, klassiske musik, vil være med til at vise vejen. Og igen, Almas unge, musikalske intellekt og sjæl beviser allerede, at dette er muligt.

Den efterfølgende artikel er på engelsk. (Se også den danske version her.)

Download (PDF, Unknown)

Syngende spørgsmål og svar med Alexander Gent Gillesberg (7 år) og Michelle

Singing question and answer with Alexander Gent Gillesberg (7 years old) and Michelle

Marts 2017, March 2017::

<http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2016/10/Alexander-and-Michelle-March-2017.mp3>

Den 3. marts 2017, March 3, 2017

<http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2016/10/Alexander-og-Michelle-March-3-2017.mp3>

Den 3. marts 2017, 2. sang, March 3, 2017, second song

<http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2017/05/Alexander-og-Michelle-March-3-2017-anden-sang.mp3>

Der kommer flere om nogle dage.

More are coming in a few days.

Indslag om Alma Deutscher på “60 Minutes” CBS tv-program den 5. november 2017.

Washingtons Nationale Symfoniorkester gennemfører sandt diplomati i Rusland

2017, 1. april – Washingtons Nationale Symfoniorkester, der ledes af Christoph Eschenbach, opnåede en betydningsfuld, diplomatisk succes med sin koncert den 29. marts i Moskva, til ære for afdøde Mstislav Rostropovich, den berømte cellist, der havde dirigeret NSO i Washington, rapporterede Anne Midgette i en forsideartikel i *Washington Post* i går.

Midgette, der er *WP*'s musikkritiker, udtalte, at denne første opførelse i Rusland af symfoniorkestret i næsten et kvart århundrede, »viste, at, i en tid, hvor den politiske retorik er ophedet, kan musikken muligvis tilbyde det sande, diplomatiske sprog ... Det var faktisk ikke klart, om folk klappede ad det, de netop havde hørt, eller ad det, som dette besøg repræsenterede.«

Det Nationale Symfoniorkester tog til Rusland for at ære sin afdøde musikdirektør, Mstislav Rostropovich, på den årlige festival, som hans datter Olga skabte på det, der ville have været hans 90-års fødselsdag. Rostropovich var leder af det Nationale Symfoniorkester i 17 sæsoner, efter han var blevet sendt i eksil fra USSR for at støtte Alexander Solsjenitsyn.

Midgette skrev: »Russerne bemærker bestemt de symbolske implikationer af, at et amerikansk orkester kommer for at være en russer og bogstavelig talt spiller under et *enormt* banner, dekoreret med et portræt af Rostropovich over konservatoriets scene ... På et andet plan kan man se det Nationale Symfoniorkesters opførelser som et levedygtigt alternativ til

politisk diplomati og viser folk fra forskellige samfund, der bringes sammen gennem en fælles kærlighed.«

USA's ambassadør til Rusland, John Tefft, sagde, »Kultur hæver sig stolt over den larmende politik. Den gør ting, som traditionelt diplomati ikke kan.« Den russiske ambassadør til USA, Sergej Kislyak, sagde, »Turneen er et af de mest strålende elementer i vore aktuelle relationer.«

Ved slutningen af Schuberts »Niende Symfoni«, »byggede klapsalverne op til rytmiske, dundrende klapsalver« for en encore, som, skriver Midgette, skulle udtrykke, »Vi ønsker at kunne lide musik. Vi ønsker at kunne lide hinanden.«

Foto: Mstislav Rostropovich dirigerer.

Det Nationale Symfoniorkester vil give tre koncerter i løbet af den internationale Rostropovich-festival. 29.-30. marts spiller orkestret i Moskvas Tjajkovskij-konservatorie, og den tredje koncert bliver i Skt. Petersborgs Sjostakovitj Filharmoniske Akademi. Orkestret vil især spille Picker, Elgar, Sjostakovitj og Schubert.

Klassisk koncert i Syrien tilbyder skønhed for at »overvinde krigens grusomhed«

20. mrs., 2017 – I Damaskus-operaen afholdt Syriens Nationale Symfoniorkester i går en koncert med klassisk musik med titlen, »Generationer«, som dirigent Missak Baghboudarian

beskrev som en indsats for at bringe ældre, erfarne musikere sammen med yngre, med det formål atære veteranernes ekspertise og bidrag og »forberede den unge generation til at repræsentere deres land i fremtiden«.

Syriens arabiske nyhedstjeneste (SANA) rapporterede, at, blandt de yngre kunstnere var 25-årige klarinettist Jerjes al-Abdullah, der har boet uden for Syrien i seks år. Han sagde til SANA, at han var vendt tilbage til Syrien »fuld af tårer og dyb bekymring over den krig, der finder sted i landet«. Koncerten, sagde han, var for at »hjælpe publikum med at overvinde krigens grusomhed og opmunstre musikere til at besøge og deltage i koncerter i Syrien, et land for venskab og fred«. Han spillede Carl Maria von Webers koncert no. 2 for klarinet og orkester.

Den internationale pianist, prof. Ghazwan al-Zarkali, der sammen med orkestret spillede et stykke af den russiske komponist Dmitrij Sjostakovitj, forklarede, at koncerten »formidler et budskab om, at, på trods af den nuværende krig og de svære vilkår i Syrien, så har 'viljen til at leve' vundet over døden, og han understregede syrernes evne til at opbygge uddannede og velkvalificerede generationer«. Al-Zarkali har undervist i musik i mange lande og har repræsenteret Syrien i mere end 27 lande i hele verden.

Det syriske orkester blev stiftet i 1993, rapporterede SANA, og har, siden dets oprettelse, »ikke sparet nogen indsats for at sprede musikkulturen i Syrien«, hvor det har forbedret sine musikeres præstationer for at kunne »repræsentere sit hjemland i internationale kredse og fryde tilhørerne med internationale, musikalske mesterværker«.

Schiller Instituttets Koncert: En musikalsk dialog mellem kulturer, Kbh., 17. feb. 2017

Dialogen mellem kulturer, mellem selve sponsorerne, førte til den store succes – Schiller Instituttet, organisationen Russisk-Dansk Dialog, det Russiske Hus i København og det Kinesiske Kulturcenter. Konerten afholdtes i det Russiske Center for Videnskab og Kultur, som repræsenterer den Russiske Føderations myndighed for forbindelse til Fællesskabet af Uafhængige Stater (fra det tidligere Sovjetunionen), russere i udlændighed og det internationale humanistiske samarbejde (Rossotrudnichestvo).

Følgende musikalske indslag er ikke vist i videoen: The following parts of the program are not shown in the video:

Gitta-Maria Sjöberg, sopran, Sverige/Danmark. Sweden/Denmark.
Hun sang Rusalkas »Sangen til Månen« af Dvořák.

She sang Rusalka's Song to the Moon by Dvořák accompanied by **Christine Raft**, pianist from Denmark.

Idil Alpsoy, sopran, Sverige/Danmark, Sweden, Denmark: sang sange fra Sibelius' Op. 37 og 88.

She sang songs from Sibelius' Op.37 and 88, accompanied by **Christine Raft**.

Programmet/Program:

Download (PDF, Unknown)